Наш ДІМ

3
2003

Для тих, хто будує або вже має оселю

Мій дім – моя фортеця!

Тепла підлога

Меблі власноручно

Поради господині

Дитяча сторінка

У НАСТУПНОМУ НОМЕРІ – ОБЛАШТУВАННЯ ОСЕЛЬ, АВТОРСЬКІ ПРОЕКТИ БУДИНКІВ...

ЧИТАЧІ ЗАПИТУЮТЬ – ЮРИСТ ВІДПОВІДАЄ!

Шановні читачі!

Сьогодні ми продовжуємо рубрику "Читачі запитують – юрист відповідає". Її веде київський юрист Стефанович Ю.В. (УКРНДІПРОЦИВІЛЬСІЛЬБУД). Юридичні консультації на сторінках нашого журналу безкоштовні. Чекаємо на Ваші запитання відповідно до тематики видання, а саме: приватне будівництво, купівля-продаж осель, отримання будинків у спадщину тощо. Адреса і телефони редакції – в кінці журналу.

Колектив редакції

1. Де буде місце відкриття спадщини, якщо спадкове майно спадкодавця знаходиться в різних областях України?

Корнієнко Н. В., Полтавська область.

За загальним правилом, місцем відкриття спадщини є останнє постійне місцепроживання спадкодавця. Якщо місце проживання невідоме, то місцем відкриття спадщини буде місцезнаходження його майна або основної його частини (якщо частини однакові, то саме те, яке має більше господарське значення). Місце відкриття спадщини обов'язково підтверджується:

– свідоцтвом органів реєстрації актів громадського стану про смерть спадкодавця, якщо останнє місцепроживання і місце смерті збігаються;

– довідкою житлово-експлуатаційної організації, управління житлово-будівельного кооперативу, виконавчого комітету місцевої Ради народних депутатів, чи відповідної місцевої держадміністрації про постійне місцепроживання спадкодавця;

– довідкою з місця роботи, про місцезнаходження спадкового майна.

2. Роз'ясніть, будь ласка, умови порядку укладення шлюбного контракту та його зміст.

Стеценко М.Т., Сумська область.

Відповідно до чинного законодавства України, особи які мають намір взяти шлюб мають право укласти шлюбний контракт. Можливість його укладення передбачена і встановлюється статею 27[1] Кодексу про шлюб та сім'ю України. Виходячи зі змісту даної статті в шлюбному контракті можуть визначатися майнові права та обов'язки подружжя, зокрема питання, пов'язані з правом власності на рухоме або нерухоме майно, яке придбане до шлюбу, так і під час шлюбу, на майно, одержане в дар чи успадковане одним із подружжя, а також питання, пов'язані з утриманням подружжя та ін.

Законом надається строк для укладення шлюбного контракту лише до реєстрації шлюбу та передбачається обов'язкова форма посвідчення такої угоди - нотаріальна.

Порядок укладення та вимоги до змісту шлюбного контракту регулюються Конституцією Укрaиіни, Кодексом про шлюб та сім'ю України, порядком укладення шлюбного контракту, який був затверджений постановою Кабінету Міністрів України № 457, та інструкцією про порядок вчинення нотаріальних дій нотаріусами України.

Порядок укладення шлюбного контракту визначає такі умови:

– нотарільна форма посвідчення;

– місце посвідчення, яке визначене як місцепроживання однієї із сторін, або місце реєстрації шлюбу.

За бажанням сторін шлюбний контракт може укладатися у присутності свідків. Свідки після встановлення їх особистості та перевірки дієздатності підписуються у шлюбному контракті нижче підпису осіб, що його укладають.

При посвідченні шлюбного контракту нотаріус зобов'язаний роз'яснити сторонам, що умови контракту щодо переходу права власності на нерухоме та інше майно, якщо законодавством передбачений спеціальний порядок набуття цього права, вважаються виконаними лише після належного оформлення.

У шлюбному контракті допускається вирішення питань про порядок погашення боргів за рахунок спільного чи роздільного майна. Можуть також передбачатися немайнові, моральні чи особисті зобов'язання.

Зміст

Читачі запитують – юрист відповідає.........2
Справедливість перемогла.............3
Оселі індивідуальні, як їх господарі............4
Будинок має бути надійним, практичним, гарним....................5
Що треба знати про будівництво..................6
Українська мрія – власний дім!..........................8
Мій дім – моя фортеця!.................9
Затишок домашньої альтанки...................12
Принципи спорудження цегельної арки.........13
Ремонтні роботи.......14
Книжки, з якими стають спеціаласти................18
Ставочок на ганку.........................20
Поради господарю.................22
Поради господині..................23
Практична шафа......24
Дитяча сторінка........25
Опалення будинку.....26
Огорожа..................28
Оберіть свою огорожу...........30
Оселя для молодої сім'ї.............................32

До редакції "Наш дім" і "Дім, сад, город" надійшла скарга від нашого передплатника Пальчика М. з с. Верхоли Полтавської області про неодержання за передплатою у другому півріччі 2002 року журналу "Наш дім" № 6. Скаргу було направлено у Державне підприємство по розповсюдженню періодичних видань "Преса", що підпорядковане Державному комітету зв'язку та інформації України. Ось його відповідь.

"За повідомленням Полтавської дирекції Українського державного підприємства поштового зв'язку "Укрпошта" журнал "Наш дім" було засортировано ВуПЗ Микільське. За безвідповідальне відношення до роботи та халатне ставлення до своїх обов'язків сортувальнику та начальнику поштового відділення Микільське оголошено догану. По Полтавському поштамту дана заява буде відображена у звіті першого кварталу 2003 року. Неодержаний журнал доставлено 3.03.2003 року".

І надалі просимо передплатників звертатися до редакції у разі неотримання журналів "Наш дім" і "Дім, сад, город".

Як спроектувати оселю?

1 Спочатку на "міліметровці" або папері в клітинку нарисуйте ескіз плану майбутнього "палацика" - першого і другого поверху (мансарди), а також підвалу. Краще вибрати масштаб 1:50. Загальний принцип організації житла полягає в тому, що воно має викликати почуття радості, любові, щастя, надії, сприяти здоров'ю. У подальшій роботі необхідно використовувати саме цей принцип.

2 Нарисуйте на плані двері та вікна. Не забудьте вказати напрямок їх відчинення. Не доцільно розміщати одне вікно навпроти іншого або навпроти дверей.

3 Відмітьте на плані місця розміщення котлів (топок), розеток, місця підведення води, електрокабелю тощо. Не забудьте вказати висоту кімнат.

4 Прийшов час подумати, як Ви використовуватиме простір приміщення. Будете там їсти, відпочивати, працювати чи щось інше. Чи може все разом в одній кімнаті?

5 Намалюйте на клаптиках паперу меблі і розмістіть їх на плані. Так Ви зможете визначити, скільки потрібно місця взагалі і конкретно для майбутніх меблів. Розміщайте ці клаптики паперу до повного задоволення Ваших потреб. Такий захід зекономить Ваші "мани".

6 Якщо на плані оселі мало місця або Ви плануєте використовувати кімнату в різних "іпостасях", не забудьте про відкидні стільці, столи та висувні двері, а також меблі на роликах.

7 Плануйте повітря. Приміщення будуть виглядати значно приємніше, якщо Ви залишите трохи вільної площі. Крім того, можна буде вільніше рухатися.

8 Надзвичайно важливе світло. Плануйте освітлення з самого початку і намітьте місця розміщення світильників. Лише вдале поєднання функціонального і декоративного освітлення створить домашню атмосферу.

9 Не забудьте порадитись щодо планування оселі із архітектором. Професіонал завжди дасть Вам корисні поради, а поради, як кажуть, - ніколи не завадять.

10 Складіть калькуляцію майбутніх витрат на будівництво Вашого "палацика". Якщо ж грошей немає, то і повітряного замку будувати не слід.

В останні роки поширилася мода на заміські рублені будинки. Вони мають яскраво виявлену конструктивно-планувальну схему, екстер'єр та інтер'єри, що визначені благородним "живим" матеріалом – відкритою деревиною чи брусом. Особливо привабливою для спорудження таких будинків є північ України.

Запропонований заміський двоповерховий будинок без підвалу, підвищеної комфортності, з сауною та критим басейном для родини з п'яти осіб за планом подібний до літери "Г". Головний вхід до будинку з вулиці через тамбур. На протилежному фасаді розташовані виходи з вітальні та басейну безпосередньо до саду, які використовуються особливо часто влітку.

Перший поверх (175,5 м²) складається з приміщень, що побудовані за принципом перетікаючого простору. Вони об'єднані у функціональні групи і мають великі вікна, завдяки яким утворюється комфортне враження зв'язку з навколишнім середовищем.

Група приміщень денного перебування: кухня-їдальня 29,7 м², вітальні з каміном та другим світлом 20 м².

Група санітарно-оздоровчих приміщень: 1) без вікон - сауна 5 м², с/в 2,4 м², душова 6,2 м²; 2) з великою кількістю вікон - солярій 12,5 м², критий басейн 55 м².

Спальня-кабінет (10,2 м²)зручно розташована поряд з головним входом до будинку .

Другий поверх (55 м²) складається з групи особистих спалень та приміщень спільного користування.

Група особистих спалень: спальня батьків 15 м², спальня дітей 11 м².

Група приміщень спільного користування: хол-антресолі над вітальнею 18 м², с/в з душем 5,4 м², сходи на перший поверх.

Основні конструкції та матеріали: фундаменти - стрічкові з/б; зовнішні стіни - брус 190х190 мм.; перегородки - дерев'яні каркасні обшивні; перекриття - по дерев'яним балкам, покрівля - оцинкована сталь.

Площа будинку:
загальна – 230,5 м²;
житлова – 92 м².
Пиломатеріали – брус 190х190 мм – 69 м³.

Запропонований будинок з деревини підвищеної комфортності з сауною для родини з чотирьох осіб - одноповерховий, з цокольним поверхом під половиною першого поверху. Будинок має яскравий художній образ, вдало використовує особливості перепаду рельєфу. На невеликій ділянці поміж фасадом, зорієнтованим до саду, облаштовано каскад різноманітних функціональних зон: веранда перед входом до сауни - недоступна для огляду з сусідніх майданчиків; літня їдальня під відкритим небом – з альпійською гіркою; сходи на веранди – перед входами до цокольного поверху.

Перший поверх (162 м²) складається з приміщень, розділених тамбуром-холом 8,5 м² на дві функціональні групи

Група приміщень щоденого перебування, об'єднана в одне приміщення: кухня-їдальня 15 м², велика вітальня з каміном та виходом на веранду 36 м², мала вітальня 8,5 м².

Група особистих спалень: спальня батьків 13,5 м², дві спальні дітей 11.9 м² та 8,5 м², хол 15 м², с/в має вхід із холу та із спальні батьків 7 м². Сходи зв'язують цю зону з цокольним поверхом.

Цокольний поверх (85 м²) складається з двох груп приміщень.

Група приміщень сауни: кімната відпочинку з каміном та сходами на перший поверх 18,5 м², сауна 5 м, с/в 2,4 м², душова з маленьким басейном та виходом на веранду 17 м².

Група приміщень, розташованих з іншого входу: тамбур 4 м², комора при тамбурі 4,1 м², кабінет має вихід до кімнати відпочинку 11,7 м², поряд з кабінетом – комора 5 м².

Основні конструкції та матеріали: фундаменти - стрічкові з/б; зовнішні стіни - брус 200x200 мм.; перегородки - дерев'яні каркасні обшивні; перекриття - по дерев'яним балкам, покрівля - оцинкована сталь.

Площа будинку:
загальна – 251 м²;
житлова – 86 м².
Пиломатеріали – брус 200x200 мм – 70 м³.

Що треба знати про будівництво, аби не втрапити у халепу

У процесі спорудження будинку є кілька моментів, на які варто звернути особливу увагу. Адже після того як будинок зведено, помилки виправляти досить складно, я часто і дорого.

Кошторис

Зведення будинку починається з виділення засобів на будівлю. Практично всі "починаючі забудовники" думають, що будинок їм обійдеться приблизно в ту суму, яку будівельні фірми вказують у рекламі, як вартість спорудження будинку "під ключ". Однак - це груба помилка. Будинок, споруджений "під ключ" - це коробка, яку можна замкнути на замок. Щоб у будинку можна було жити, його необхідно обладнати. Мінімальна вартість опорядження мало чим відрізняється від ціни спорудження будинку "під ключ", верхньої межі ціни цієї роботи не існує. Інженерне обладнання зимового будинку й підключення його до комунікацій (електрика, водопровід, каналізація, газ) обійдеться приблизно в ту ж суму. Таким чином, побачивши в рекламі ціну будинку, що сподобався Вам, помножте її на три, і тоді Ви одержите зразкову вартість будівництва.

Розмітка

Будь-яке будівництво починається з розмітки. На жаль, далеко не у всіх проектах ця процедура описана досить докладно. Тому перед початком роботи необхідно ретельно вивчити креслення й усвідомити, які саме розміри зазначені, як основні: розміри по стінах будинку чи по фундаменті (фундамент часто буває трохи більшим будинку). Розміри по осях, зовнішні або внутрішні розміри? Помилка на цьому етапі не тільки призведе до зміни розмірів будинку, але може спотворити весь процес подальшого будівництва.

Приклад. Зводячи щитовий будинок, будівельники "габарити стін по осях" прийняли й використовували як зовнішній розмір фундаменту. У результаті розмістити всі панелі (щити) будинку на фундаменті не вдалося. Довелося переробляти кілька щитів, що на багато складніше простого складання щитового будинку.

Фундамент

Одна з основних вимог щодо фундаменту - однорідність. Тому грубою помилкою є спорудження широко розповсюдженого останнім часом стрічкового фундаменту "посиленого стовпчиками". У кращому випадку стовпчики під стрічкою не працюють, у гіршому вони утримують деякі точки стрічки від переміщення при промерзанні й здиманні ґрунту, що приводить до руйнування фундаменту.

Фундамент може бути або "стовпчастим", або "стрічковим". Сполучення "ригель по стовпах" можливе лише за умови, коли стрічка (ригель) розташована над землею і сприймає тільки вагу будинку (Рис. 1)

Гідроізоляція

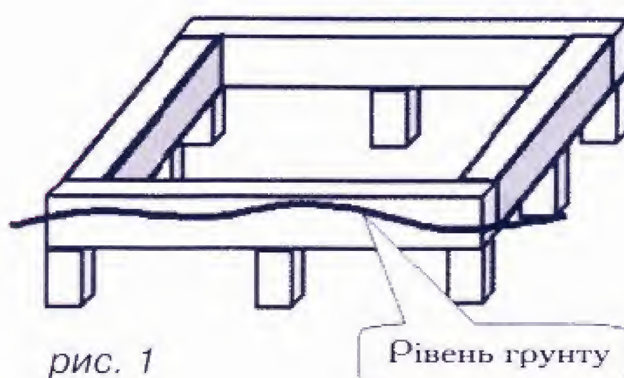

рис. 1

Найчастіше недостатня увага приділяється гідроізоляції будинку від ґрунтових, талих і дощових вод. Вогкість у будинку не тільки приведе до дискомфорту, але і сприятиме швидкому руйнуванню стін: волога цегла кришиться при промерзанні, у вологому дереві розмножуються жучки - червиці, нижня обв'язка будинку швидко згниває.

Для захисту будинку від ґрунтових вод варто прокласти гідроізоляцію (стяжка з 1/3 розчину + руберойд або склоізол) між фундаментом і цоколем, а також між цоколем і стіною. Під дерев'яні стіни доцільно покласти прокладки (обрізки дощок, обгорнені руберойдом). Такі прокладки, захищаючи нижню обв'язку будинку, швидко згнивають, однак замінити їх набагато легше, ніж нижню обв'язку.

Талі води, у залежності від розташування будинку, можуть підніматися на 10 - 25 см вище рівня вимощення (ґрунту). Для захисту від них нижній шар гідроізоляції (фундамент - цоколь) варто розташовувати трохи вище цього рівня.

Вимощення повинне захищати фундамент від талих і дощових вод. Однак виконувати цю функцію воно може тільки за умови закладання на гідроізолюючий шар - утрамбовану глину. Вимощення, покладене на подушку із щебеню й піску, не працює, тому що по цій подушці вода просочується до фундаменту. Крім того, вимощення треба вчасно ремонтувати. Тріщини, що з'являються на ньому, сприяють проникненню води до фундаменту (рис. 2).

Паро- і вітроізоляція стін, вентиляція будинку

Важливість захисту будинку від вогкості очевидна усім. Ясно, що грунтові, талі і дощові води на землі, які є головними джералами цієї вогкості. На думку недосвідчених будівельників і забудовників, наступним за значимістю джерелом вогкості, служить дощова вода й інша атмосферна волога на стінах

рис. 2

будинку. Однак це не вірно. Цілком достатнім захистом від дощу є звиси даху й карнизи. Другим же основним джерелом вогкості в будинку є його мешканці: виділенням водяної пари супроводжується готування їжі, миття, прання і, нарешті, простий подих людини. Тому для каркасних стін обов'язкова, а для стін інших типів украй бажана, установка пароізоляції по внутрішній поверхні стін для їхнього захисту від вологи, що виділяється мешканцями. Зовнішня поверхня стін має потребу у вітроізоляції, що здатна пропускати пару зі стін на вулицю. Неприпустимо використовувати матеріали, що не пропускають вологу (сайдинг, аркуші пластику і т.п.) для зовнішнього обшивання стін, не передбачивши можливість їх вентиляції. Для зниження вологості усередині будинку варто використовувати системи кватиркової й витяжної вентиляції, печі, каміни (Рис. 3).

Кути дерев'яного будинку

Існує п'ять різних способів стикування рубаних стін:

Перші 3 способи застосовуються для брусових стін, причому тільки 3-ій - у шип, рятує від протягів у кутах. Добровільно (без спеціальної вказівки в проекті) будівельники його ніколи не

рис. 3

застосовують. Останні два способи стикування кутів призначені для рублених стін. Будівельники воліють рубати кути "у чашу", що збільшує витрати матеріалу на 10% (Рис. 4).

Прорізи

Монтажна піна, яка в останні роки активно використовується, дозволяє спростити вставку в прорізи вікон і дверей: у прямі прорізи стіни вставляються короб-

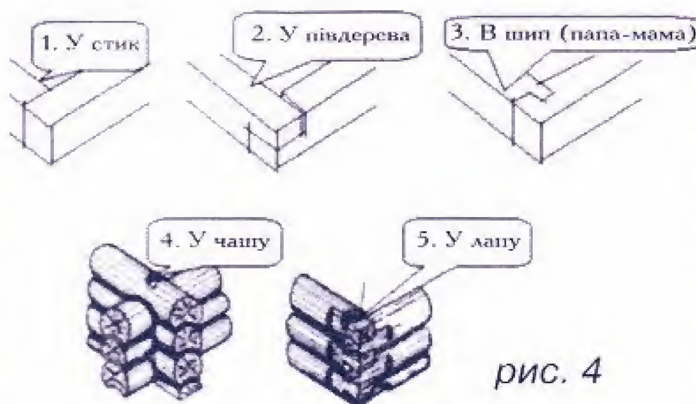

рис. 4

ки, щілини заповнюються монтажною піною, і виходить, на перший погляд, надійне з'єднання. Однак термін служби монтажної піни набагато менший строку "життя" будинку, тому забезпечувати надійність установлення віконних і дверних коробок у стіну й захист від продування повинні елементи конструкції будинку. У кам'яному будинку це "чверть" - виступ стіни в прорізі, що частково перекриває коробку, у дерев'яному будинку - шип, що входить у паз, вирізаний у причілках віконних і дверних коробок. Монтажна піна, клоччя і т.п. служать лише додатковими ущільнювачами прорізів (рис. 5).

Димоходи

Опалювальні прилади - печі й казани при топці розігріваються, тому необхідність ізоляції від них елементів конструкції будинку, що

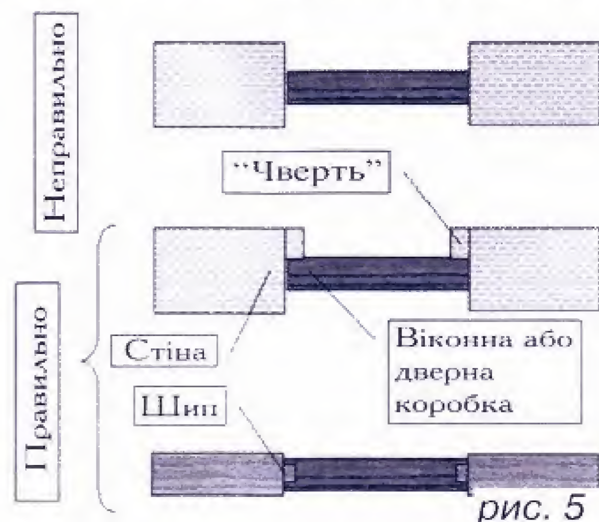

рис. 5

згорають, очевидна. Інша справа цегельні димоходи - вони навіть після тривалої топки залишаються ледве теплими, тому їх часто розташовують занадто близько до конструкцій будинку, що згорають, без належної теплоізоляції останніх. Однак варто пам'ятати, що в димоходах накопичується сажа, яка в один прекрасний день може зайнятися. При цьому труба (димохід) сильно розігрівається, особливо якщо в ній є непомітні і не занадто небезпечні у звичайному стані мікротріщини. Перегрів труби може привести до загоряння занадто близько до неї розташованих конструкцій будинку. Звичайно, імовірність такої події не велика, однак наслідки дуже важкі: пожежні зазвичай приїжджають, коли згорить, щонайменше, один будинок.

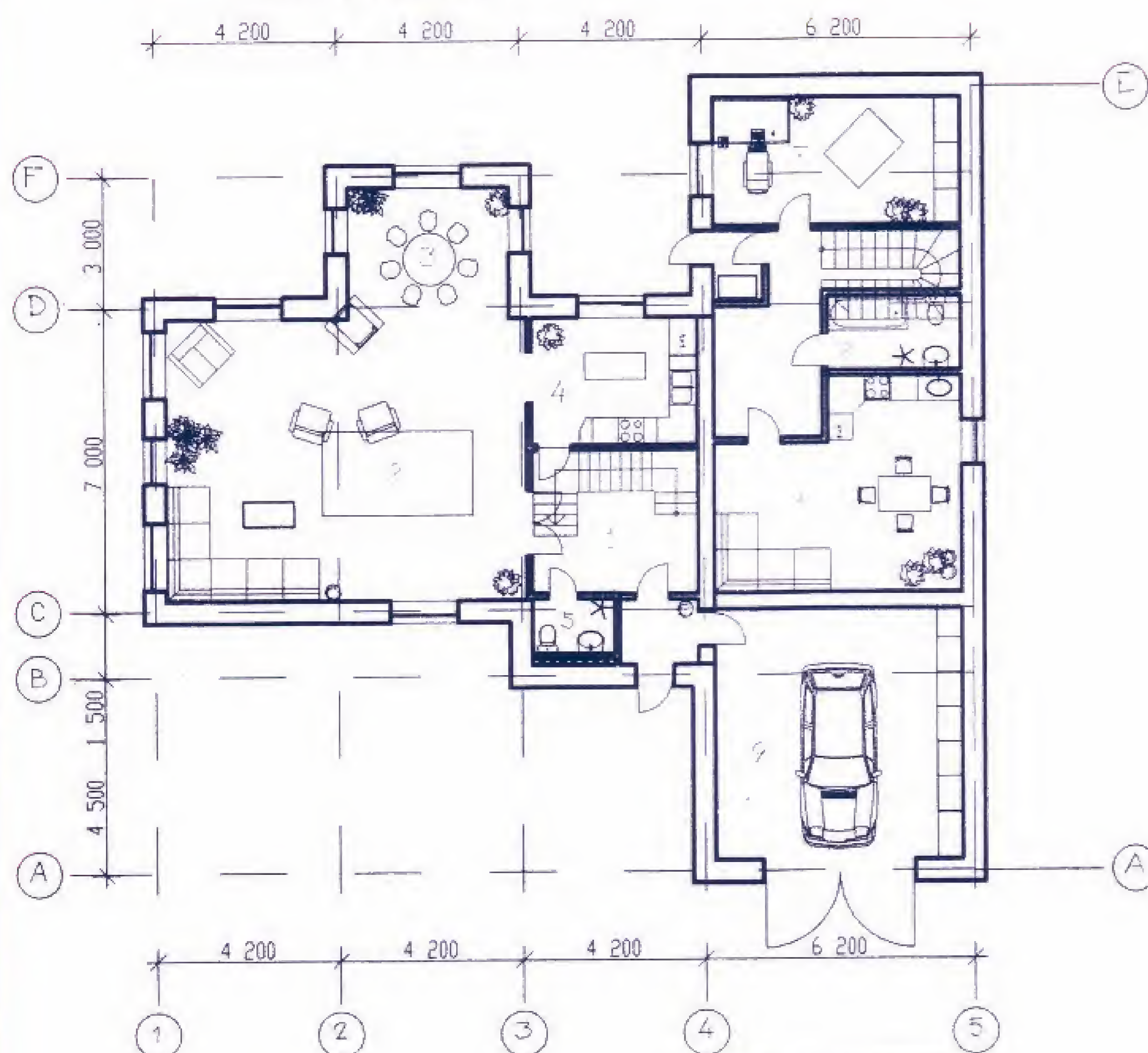
Покрівлі

Найбільш складною у виконанні є покрівля з плоского листового металу. При її укладанні часто зустрічаються дві помилки. Перша. Використовуються занадто широкі аркуші (картини) - шириною більш 0,75 м. Це приводить до того, що навіть при помірному вітрі покрівля починає "гуркотіти". При сильному вітрі неприємні відчуття гарантовані не тільки мешканцям будинку під залізним дахом, але і їхнім сусідам. Друга. Деякі занадто старанні покрівельники на дерев'яне решетування під аркуші покрівлі укладають руберойд. Така підкладка гарантує скупчення конденсату, причому не тільки під металевою покрівлею, але і під будь-якою іншою, щоправда, у меншій кількості. Поява конденсату під покрівлею веде до корозії її аркушів, а при потраплянні вологи на решетування - до загнивання останнього. Оптимальним варіантом є укладання покрівлі безпосередньо на решетування й прибудова холодного, добре провітрюваного горища. У разі необхідності облаштування теплого горища пароізоляцію, утеплювач і вітроізоляцію необхідно розташовувати безпосередньо під покрівлею. У цьому випадку доводиться використовувати складні і дорогі системи, типу "JUTA", що сприяють видаленню конденсату з-під покрівлі.

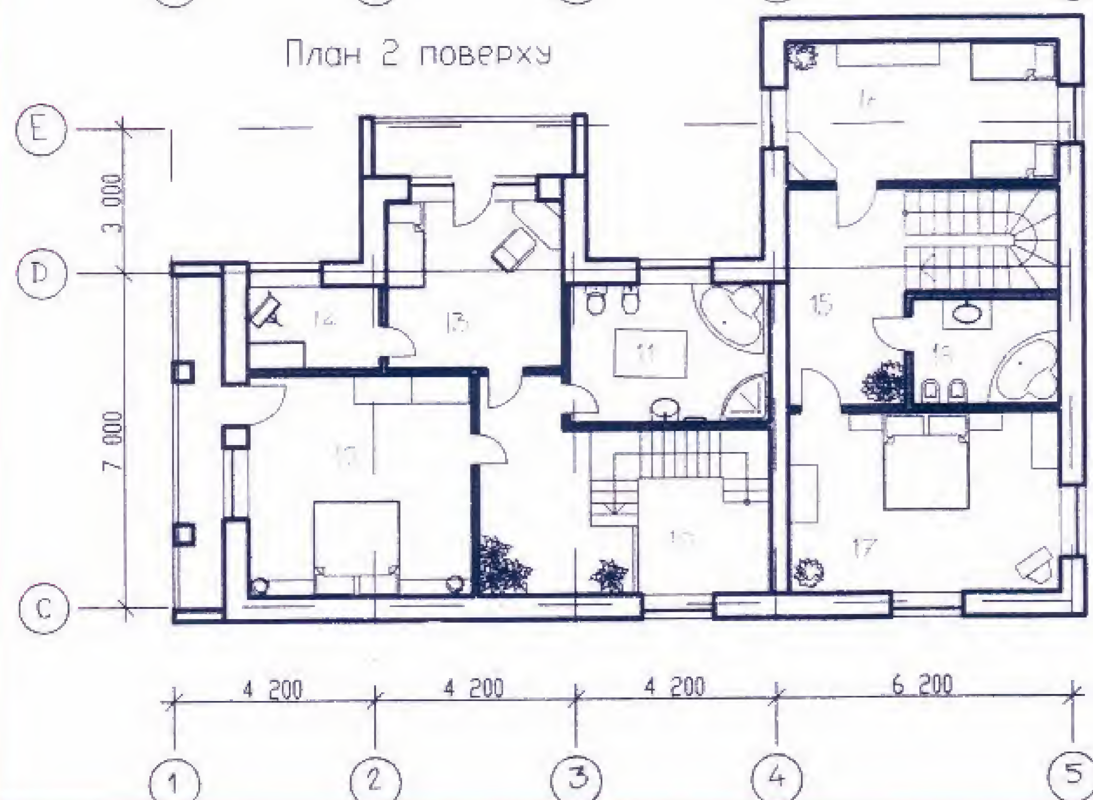
Підготувала Чикільова О.І.

План 1 поверху

План 2 поверху

Індивідуальний житловий будинок розрахований на можливість поетапного будівництва. Після добудови обидві частини будинку можуть функціювати самостійно, оскільки кожна з них має повний набір необхідних приміщень. Будинок має класичне зонування. Так на першому поверсі розташована загально-родинна зала в якій об'єднані функції їдальні (3) і відпочинку (2). Крім того, вона безпосередньо поєднана з кухнею (4), яка має другий вхід з холу (1). На другому поверсі дві спальні (12,13) з виходами на окремі балкони і невеличкою гардеробною (14) поряд з однією із спален при одній із спален. На другому поверсі розміщено великий санвузол – це майже туалетна кімната (11). Частина будинку для молодої родини (виділено тоном) має аналогічний взаємозв'язок приміщень, але дещо скромніша за площами. Крім кухні і загальної кімнати (6), зони яких поєднані в одному приміщенні, ліворуч від холу розміщено кімнату багатофункціонального призначення (7). Її можна використовувати як кабінет, майстерню, гостьову, дитячу тощо. На другому поверсі добудови розташовано хол (15), дві спальні (16,17) і санвузол. Гараж розрахований на два автомобілі.

Архітектура будинку без зайвих надлишків, якщо не вважати за такі мансардні вікна, решітки балконів, лучкові вікна першого поверху. У будівлі переплелись традиційний вигляд даху і якість сучасних будівельних матеріалів.

Перший поверх

1. Хол зі сходами - 12 м²
2. Вітальня - 52 м²
3. Їдальня - 12 м²
4. Кухня - 11 м²
5. Санвузол - 2.8 м²
6. Загальна кімната з кухнею - 24 м²
7. Кімната багатофункціонального призначення - 15 м²
8. Санвузол - 5.2 м²
9. Гараж - 32 м²

Другий поверх

10. Хол - 20 м²
11. Туалетна кімната - 12 м²
12. Спальня - 21 м²
13. Спальня - 15 м²
14. Гардеробна - 6 м²
15. Хол зі сходами - 20 м²
16. Спальня - 18 м²
17. Спальня - 22 м²
18. Санвузол - 7 м²

Площа забудови - 225 м²
Загальна площа - 490 м²
Житлова площа - 215 м²

Версія планів архітектора Писаревського Ф.В.

МІЙ ДІМ – МОЯ ФОРТЕЦЯ

Кожна людина мріє про власне житло, про той куточок на землі, де спокійно можна відпочити, усамітнитись десь подалі від міського шуму в затишному сімейному колі. В той же час людина, як істота соціальна, прагне постійного спілкування. Але сучасний ритм урбанізованого міста швидко стомлює весь організм і особливо нервову систему навіть молодої здорової людини. Не тільки люди пенсійного віку, але все частіше і молоді сім'ї прагнуть облаштувати за містом зручний будинок, розмір і кількість поверхів якого знаходиться у прямій залежності від сімейного бюджету.

Але досить часто господарі стають власниками невеликих земельних ділянок (трохи більших 6 соток). І відразу починають думати про архітектурний образ омріяного "палацу", його об'ємно-просторове вирішення, про зручне і раціональне розташування приміщень на всіх поверхах будинку. Хочеться передбачити все. Це і зрозуміло, бо досвід показує, що понад 86% замовників створюють свій будинок для себе, щоб в ньому жити і відпочивати, а не на продаж.

В умовах обмеженої земельної ділянки необхідно зручно розташувати сам будинок, гараж, під'їзди до них, зону відпочинку, господарчу зону та ін.

Ці обставини вимагають зробити площу забудови (площу першого поверху) якомога меншою і розмістити її (забудову) на ділянці раціонально. Тобто будинок повинен мати вірну орієнтацію відносно сторін світу, знаходитись не надто близько до дороги (з врахуванням "червоної лінії"), і не надто далеко - "на задвірках" ділянки. В останньому випадку будинок може бути "закритий" іншими будівлями, а також насадженнями, які виростуть через декілька років. І тоді головного фасаду не буде видно з вулиці, він втратить своє звучання і значущість.

Але найголовнішою проблемою є розміщення на такій обмеженій ділянці компактного житла. Ця проблема вирішується дуже просто - збільшенням кількості поверхів будівлі. Одночасно це дає можливість архітектору розвивати композицію фасаду будинку здебільшого по вертикалі. Будинок стає більш "зібраним", "раціональним", "струнким", вишуканим.

Таким чином, головне завдання проектувальника - раціонально розмістити будинок на обмеженій земельній ділянці. При цьому багато замовників спочатку хочуть розміщіютьч гараж в будинку, а потім відмовляються від цієї ідеї. І це виправдано, якщо оцінювати негативний вплив розміщення автомобіля в будинку з точки зору комфорту мешканців. Інші ж, навпаки, спеціально розміщують гараж у будинку, щоб зробити загальну забудову якомога компактнішою. А вся невелика територія, що залишилась незабудованою, може бути використана для зелених насаджень, дерев, кущів тощо.

На перший погляд наведений будинок здається простим, але його об'ємне і особливо планувальне вирішення мають досить цікаве трактування раціонального простору і казкового затишку. Ошатність будинку додають прості і доступні прийоми композиції фасаду: високий цоколь фундаменту (напівпідвал) обкладений великими природним камінням, головний вхід і вікна верхнього (мансардного) поверху вирішені у вигляді арки, колона на головному фасаді, оригінальні світильники, металочерепиця на типовій двоскатній покрівлі. Всі ці засоби формують невеличкий акуратний, просто казковий будиночок, приємний ззовні і зручний всередині.

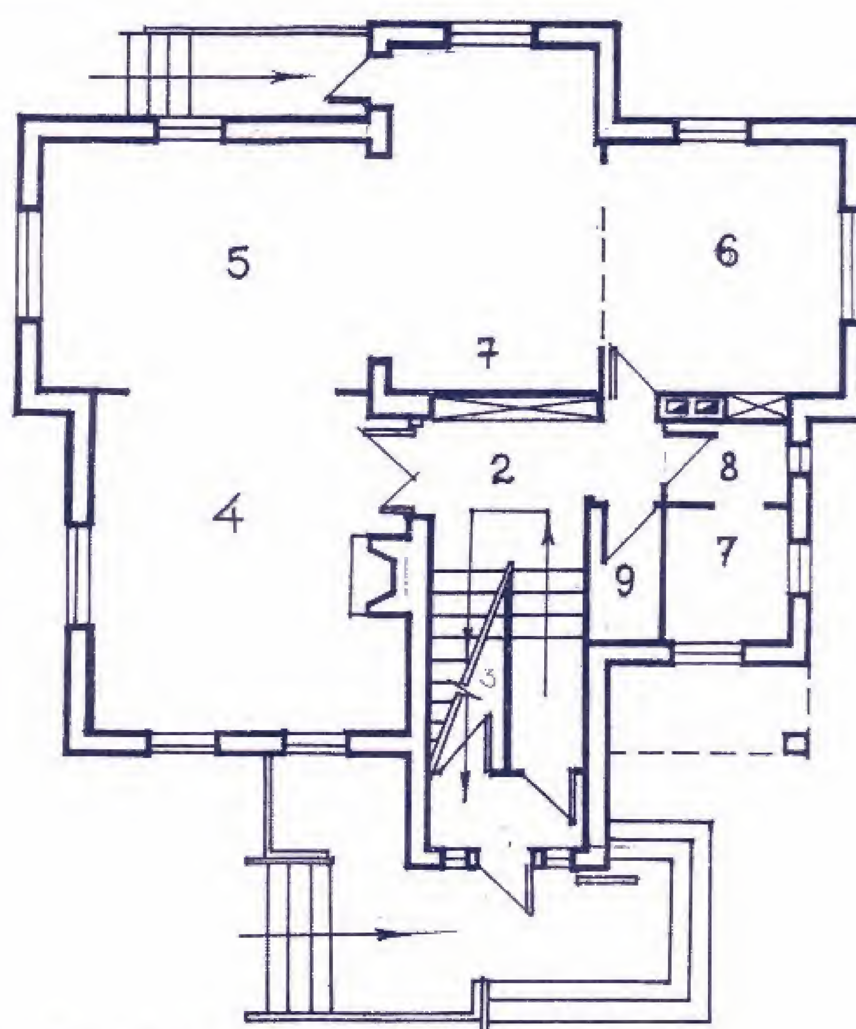
Приміщення будинку розміщені раціонально, мають виправданий функціональний

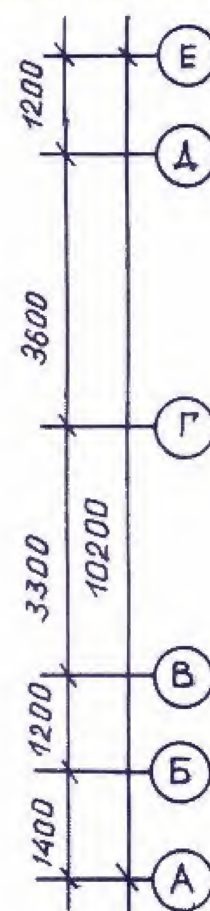

(2) Головний фасад будинку (4)

взаємозв'язок і чітко розділені між собою. На першому поверсі розміщені приміщення загального користування: вітальня-хол з розсувними шафами, загальна кімната, їдальня, кухня з невеликою коморою, а також туалет для гостей і невелика гардеробна кімната для несезонного одягу. На другому мансардному поверсі, на який ведуть зручні сходи, розміщують житлові приміщення для відпочинку господарів (три спальні кімнати і приміщення просторої ванної кімнати). Будинок, габаритні розміри якого трохи перевищують 9,6 х 9,6 м, має найбільш оптимальне планувальне рішення. Тут немає зайвих елементів, все раціонально і врівноважено.

Комунікаційний вузол - передпокій вітальня забезпечує зручний зв'язок з усіма приміщеннями першого поверху, а через просторі сходи - і з приміщеннями мансардного поверху, а також підвальним простором. Відразу з вітальні господарі можуть потрапити у підвал, де є чотири просторих приміщення, Оскільки будинок може розміщуватись на похилій ділянці, то в освітлених приміщеннях напівпідвалу можна влаштувати сауну, тренажерну залу, а в приміщеннях без вікон (немає природної інсоляції) - льох, комору та інше. Поруч із просторою вітальнею (I поверх) знаходиться загальна кімната з затишним каміном, ванна кімната з туалетом, а також їдальня, яку можна легко трансформувати (за допомогою розсувних дверей і перегородок) в єдиний простір з загальною кімнатою або з кухнею для створення спільної кухні-їдальні. З кухні-їдальні є два виходи: один у передпокій - вітальню через гардеробну, інший - через подвійні балконні двері безпосередньо на ділянку. Це зручно літньої пори, коли господині потрібно вийти на город за зеленню для обіду не через вітальню, де присутні гості, а через спеціальний вихід до зеле-

Еплікація 1 поверху.
1 – тамбур 5м^2;
2 – передпокій - вітальня 6м^2;
3 – сходи 7м^2;
4 – загальна кімната 21 м^2;
5 – їдальня 15м^2;
6 – кухня 16 м^2;
7 – гардеробна 8м^2;
8 – комора при кухні 2м^2;
9 – туалет для гостей 2м^2.

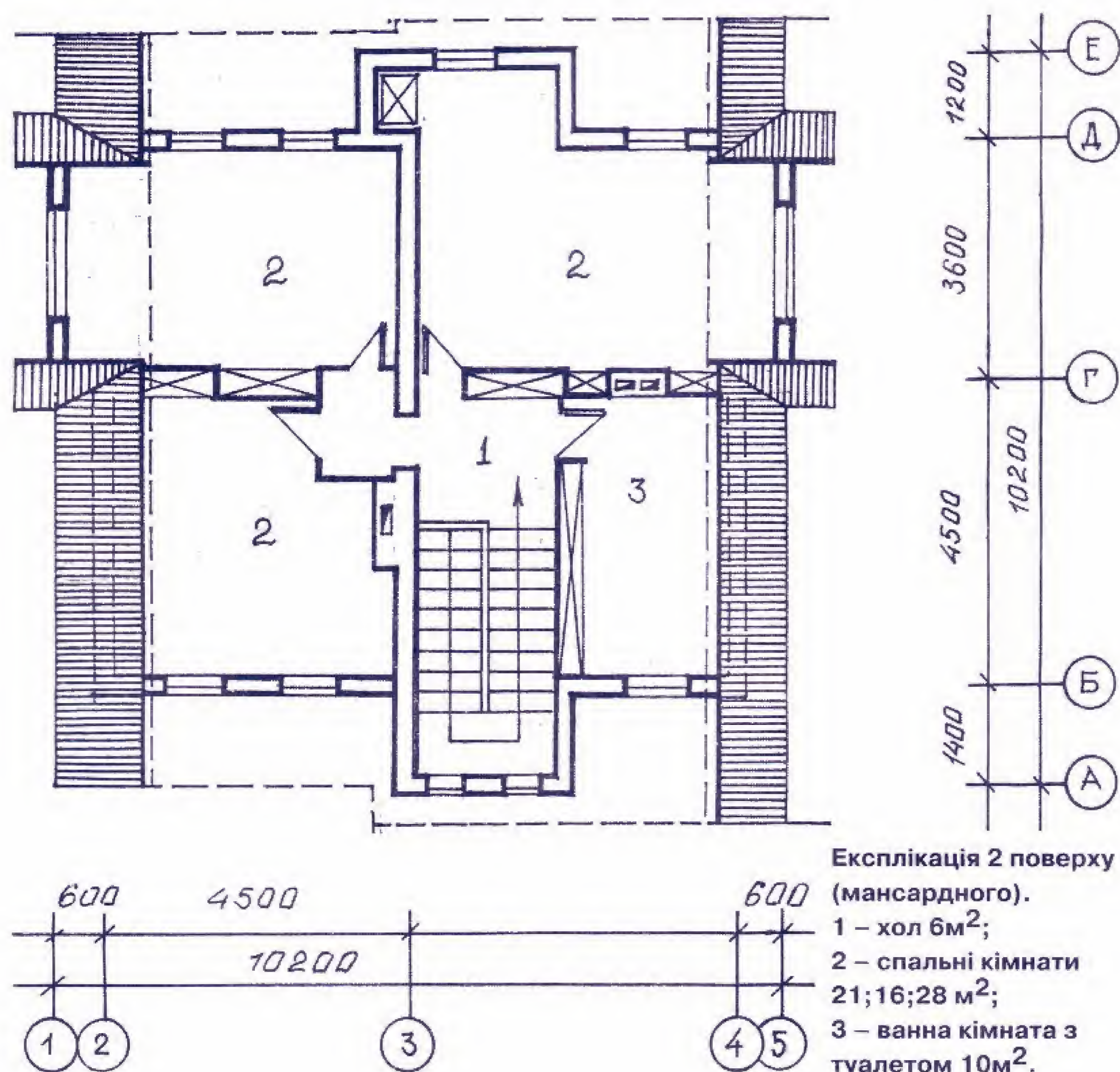
них грядок. Такий вихід зручний і взимку, і влітку, коли виникає необхідність винести і розвісити білизну після прання, щоб не обходити навколо всього будинку.

Конструктивне рішення такого будинку теж напрочуд просте. Витрати на фундамент можна звести до мінімуму завдяки оптимальному технічному рішенню. Наприклад, для даного будинку, виконаного з блоків або цегли, доцільно застосовувати залізобетонний стрічковий фундамент або залізобетонний стрічковий фундамент неглибокого закладання (при відсутності підвальних приміщень). Стіни можуть бути виконані як з цегли, так і з легких пустотних блоків, що обкладаються спеціальною лицювальною цеглою. Саме стіни (несучі та ненесучі), їх вдале розташування дають змогу створити в будинку справді комфортні умови проживання.

Конструктивне рішення та міцність споруди відіграють головну роль у її зведенні і експлуатації. Ще відомий архітектор і вчений Марк Ветрувій Полеон називав три основних критерії визначення якості майбутнього будинку: користь, міцність і краса. Саме користь і міцність споруди , як бачимо, займають перші дві позиції.

Цегла як будівельний матеріал дуже зручна і розповсюджена у будівництві. Вона - міцний, довговічний, а при використанні пустотілої цегли і порожнин у стіні, ще й легкий конструктивний матеріал з покращеними теплотехнічними характеристиками.

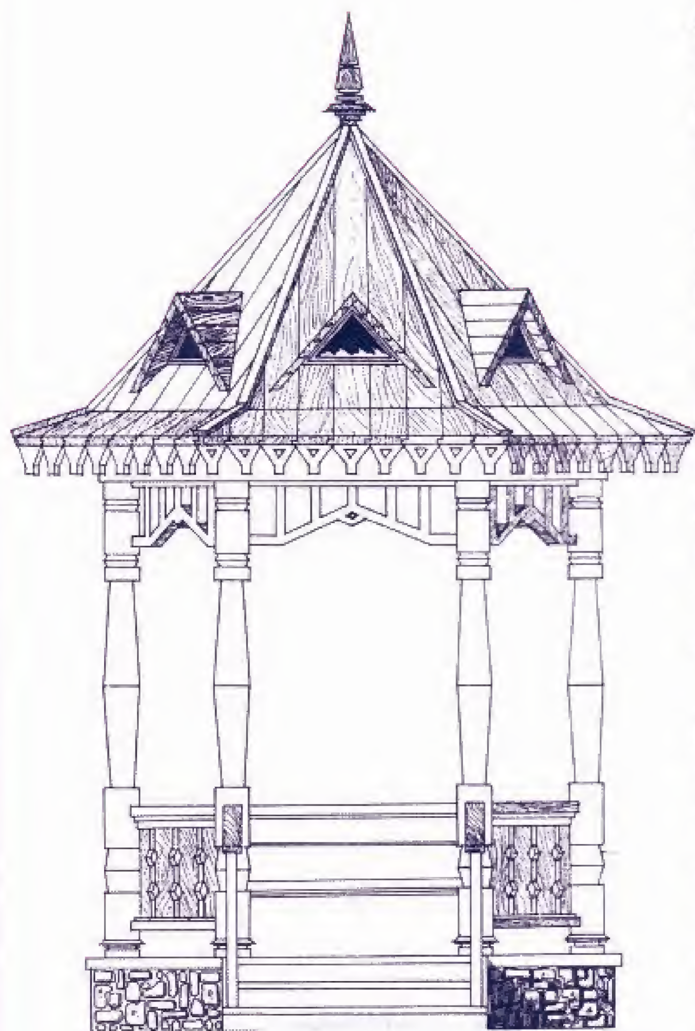
Велике значення має і зовнішнє оздоблення житла, той матеріал, у який зодчі вдягають існуючу об'ємно-просторову "коробку". Так, у європейців дім - це фортеця, яка забезпечує і затишок, і престижність, і захист від природних негараздів. Досить часто зовнішній вигляд житла створює відповідне враження про господаря, його вподобання, характер, естетичний смак. Звичайно, фінансові можливості у людей різні, але всі прагнуть мати гарний, зручний, затишний і теплий дім. Будівельний матеріал повинен поєднувати в собі довговічність, стійкість до вологи і опадів, гарний зовнішній вигляд і прийнятну вартість. Таким матеріалом, наприклад, є керамічна цегла. Вона поєднує в собі міцність, морозовитривалість, звуконепроникність, вологостійкість, органічність. Керамічна цегла відмінно підходить для будівництва і оздоблення фасадів і споруд підвищеної міцності, прекрасно захищає від вуличного гамору і звуків з оточуючих приміщень. Цей матеріал, що "дихає", швидко висихає і забезпечує затишок та гарний мікроклімат. Будинок з керамічної цегли створює гармонію з будь-яким ландшафтом і архітектурним середовищем. З огляду на це, автор рекомендує застосовувати в зовнішньому оздобленні будинків (як пропозиція) керамічну цеглу.

Експлікація 2 поверху (мансардного).
1 – хол 6м^2;
2 – спальні кімнати 21;16;28 м^2;
3 – ванна кімната з туалетом 10м^2.

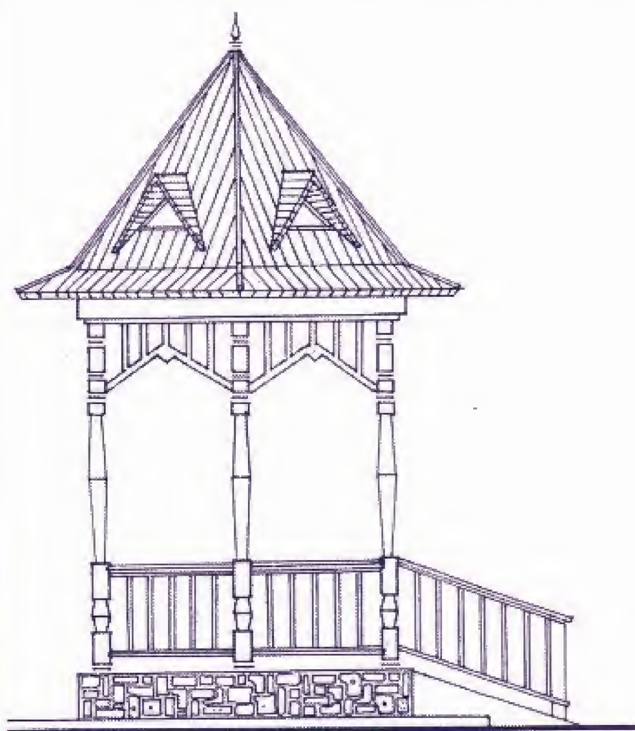
Сьомка С.В.,
кандидат архітектури

Затишок домашньої альтанки

Проектуючи розміщення всіх об'єктів на території земельної ділянки, господарі прагнуть зробити відпочинок на ній якомога зручнішим, комфортнішим і затишнішим. Дійсно, палітра прийомів і елементів благоустрою дуже багата: зелені насадження, кущі, дерева, декоративні багаторічні рослини, різноманітні доріжки, газони, зовнішні світильники, декоративні гірки (з елементами природного і штучного каменю), різноманітні підпірні стінки (з дерев'яних колод і каменю), тіньові навіси, альтанки тощо. Саме про альтанки ми сьогодні й поведемо мову.

Приємно зібратися всією сім'єю чи з друзями після напруженого трудового дня на природі у власній господі, в садку під тіньовим навісом або красивою затишною альтанкою. Подібну альтанку було запроектовано студентом архітектурного факультету КНУБА С.Ніканоровим під керівництвом викладачів кафедри основ архітектури і архітектурного проектування (С.Сьомка, К.Демура). Конструкція такої альтанки нескладна. Її висота може змінюватися від 2,1 до 4,5 м, в залежності від навколишнього середовища і масштабу існуючої архітектури самого будинку та його місткості.

Для надання альтанці виразнішого об'ємно-просторового вирішення і більшої грації можливо дещо підняти її над рівнем землі на 0,45-0,5 м. Це доцільно зробити, якщо земельна ділянка рівна. На рельєфі зі схилом, наприклад на березі річки, така альтанка може прикрасити набережну забудову, бути своєрідною композиційною домінантою, одночасно відображаючись у дзеркальній водній поверхні.

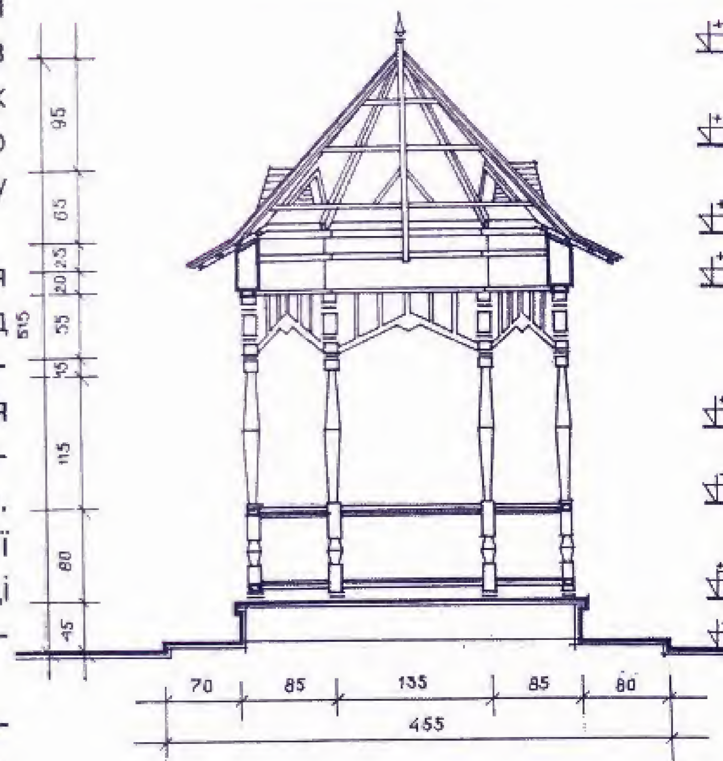
На земельній ділянці (рівній і похилій), щоб запобігти вимиванню родючого шару грунту, влаштовують тераси з квітниками, підпірні стінки, різноманітні за формою сходи. Ці елементи благоустрою досить гармонійно пов'язуються з даною альтанкою. Для її виготовлення необхідні горизонтальні рейки, дошки, стовпи, стояки і підкоси. При середньому рості людини 1,7-1,75 м і розрахованій на 6-8 чоловік, рекомендована висота альтанки 3 м. Її жорсткість і міцність забезпечуються поперечними рейками, закріпленими на стовпах (опорах). Під навісом альтанки розміщуються сидіння, зроблені з дерев'яної колоди, сухих розпиляних висотою 0,45 м крон дерев, або влаштовується лава по периметру навісу.

Таку альтанку влаштовують для захисту не тільки від сонця, але й від опадів. Для цього під основним дерев'яним покриттям влаштовується спеціальна гідроізоляція з толю, руберойду або поліетиленової плівки. Можна влаштувати покриття такої альтанки з сучасної металочерепиці або кольорового рифленого пластику.

На майданчику для відпочинку поруч з альтанкою розміщують стіл, лаву для сидіння, перголи з рослинами, що в'ються, декоративну водойму, майданчик для тихих ігор. Майданчик відпочинку обсаджують декоративними деревами і кущами.

Альтанка може бути закритого типу з тентом, що знімається, або з постійною покрівлею. Основні стояки альтанки різьблені (як і всі декоративні елементи), з досить нескладним малюнком обрешітки. Таким чином можуть бути вирішені як різьблені прикраси верхньої частини, так і огорожа з поручнем по периметру альтанки. Різьблені стояки діаметром 15-20 см (в місці найширшого розтину) заглиблюються в землю на 0,5-0,6 м, з відповідними заходами ущільнення грунту і гідроізоляції низу опори. А простір між опорами і землею заливають цементно-піщаним розчином. У разі підняття альтанки над рівнем землі, її основа (цоколь) обкладається бутом, рваним природним або штучним каменем. На стояках закріплюється каркас із дерев'яних брусків розтином 50х50 мм з допомогою металічних кутів і цвяхів. Покрівлю альтанки кріплять до дерев'яного настилу. Для збільшення затишку в шестигранній альтанці з п'яти сторін (окрім входу) влаштовують дерев'яну обрешітку, засклені поверхні або стінки озеленення з багаторічних трав. Підлогу роблять із дощок, укладаючи їх по лагам, або цементним (цегляним) стовпчикам, забезпечивши захист від впливу вологи.

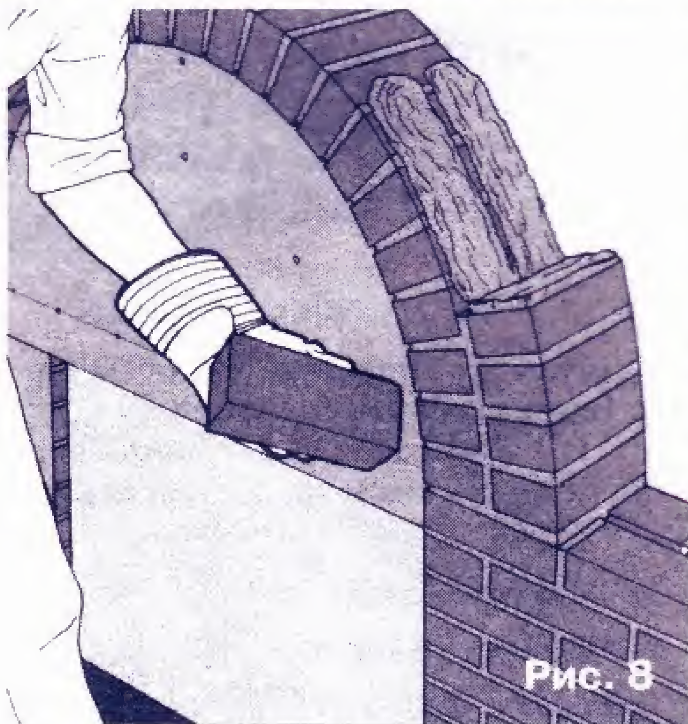
Сьомка С.В.
кандидат архітектури

Принципи спорудження цегельної арки

(Продовження. Початок у №1'2003)

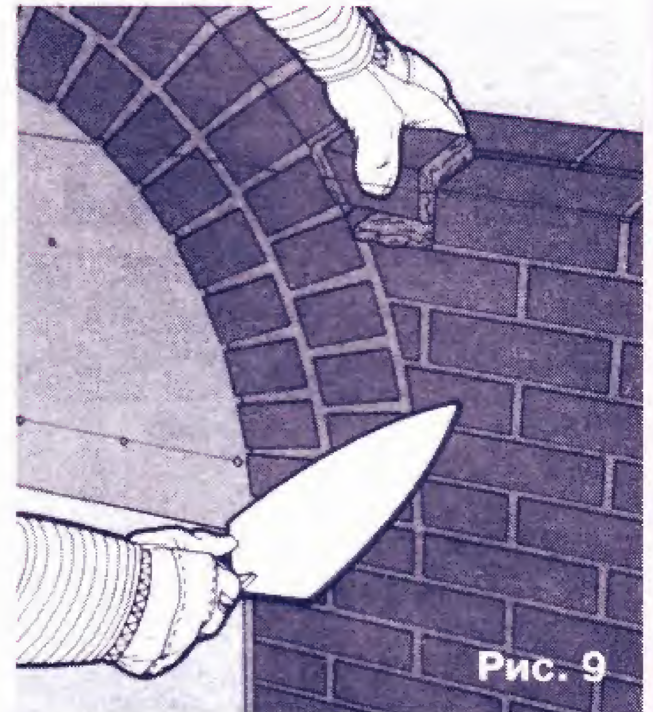
6. Кладка зовнішнього кільця (рис.8). Нанесіть шар розчину поперек перших двох цеглин першого кільця і на опорну стіну для нижньої цеглини кладки. Починайте кладку від опорних стін у напрямку центра. Довівши кладку до половини арки, розчин краще наносити не на вже покладену цеглу, а на нижній бік цеглини, що укладається. Ударами руків'ятки кельні скоригуйте положення цеглин, щоб стик між кільцями становив 10 мм; за допомогою спиртового рівня перевірте вертикальне вирівнювання цеглин відносно площини стіни.

Рис. 8

Особливу увагу слід звернути на інтервали між цеглинами зовнішнього кільця, щоб крайні цеглини кладок по обидва боки арки зійшлися в її верхній точці. Використовуйте шаблонову рейку, описану в п. 2.

7. Кладка стіни поверх арки (рис.9). Заповніть горизонтальні ряди кладки навколо арки; цеглини, що укладаються у стик з аркою, обрізають під потрібним кутом і за потрібним розміром. Щоб зробити розріз по діагоналі, спочатку розмітьте лінію розрізу за допомогою олівця і лінійки; потім проріжте заглиблення 12 мм із використанням електрошліфувального пристрою чи дискової пилки із спеціальною насадкою; відколіть непотрібне гострим кінцем мулярського молотка. Повторюйте операцію по діаметру зрізу, поки не обріжете непотрібну ділянку.

Витримавши розчин протягом 24 годин, обережно витягніть цвяхи, що кріплять стояки "центра" до стін, і послабте схрещені клини на 5 мм. "Центр" трохи осяде, і арка сприйме вагу кладки, розташованої поверх її. Коли розчин цілком витримається (приблизно через 5 днів), разом з помічником витягніть клини і зніміть "центр" з-під арки.

Рис. 9

8. Обробка поверхні софіта (рис.10). За допомогою зубила і кувалди видаліть ділянки застиглого розчину, що виступають назовні, на стиках софіта (нижньої поверхні арки), очистивши стики на глибину 15 мм. Потім наберіть на "сокіл" твердого розчину і за допомогою розшивки закрийте стики розчином. Коли новий розчин частково схопиться, обробіть стики способом, яким оброблені стики основної кладки.

Рис. 10

Ремонт бетонних східців

В індивідуальних будинках часто ушкоджуються краї східців бетонних сходових кліток. Ушкоджені східці становлять велику небезпеку, зокрема, для дітей і літніх людей. Їх ремонт є кропіткою і трудомісткою справою, але цілком можливою для виконання самотужки. Пос-

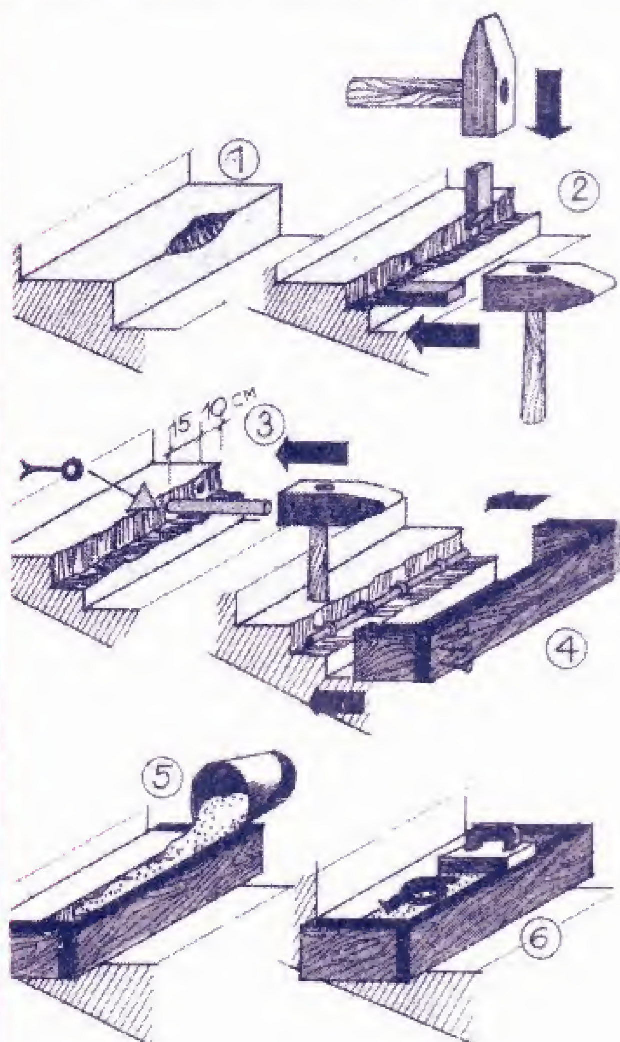

Рис. 1 Послідовність операцій при ремонті бетонних східців.

лідовність операцій при такому ремонті показана на рис. 1. Надщерблені східці вирівнюють за допомогою зубила й молотка, готуючи відповідний паз (рис. 1-операція 2) під новий шар бетону. Потім слід підготувати спеціальні хомути для кріплення арматурних стержнів. Після пробивання отворів у східцях (рис. 1- операція 3) хомути вставляють у ці отвори і заливають цементним розчином 1:3. Потім через кільця хомутів протягують (рис. 1 - операція 4) арматурний дріт діаметром 6 мм, який змазують цементним розчином. З дощок для всієї сходинки виготовляють опалубку (рис. 1 - операція 5), яку заповнюють бетонною сумішшю з 1 частини цементу, 3 частин піску і 6 частин гравію, після чого профіль сходинки вигладжують теркою (рис.1-операція 6). Через 28 днів опалубку знімають (рис. 2), а свіжий бетон

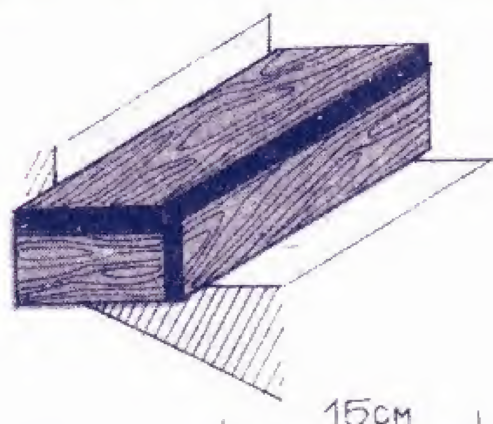

Рис. 2. Захист відремонтованої сходинки.

періодично поливають водою, особливо в теплу пору року, принаймні протягом перших 3-5 днів.

У випадку ремонту східців із террацевого бетону, всі операції здійснюють аналогічно, з тією лише різницею, що в цементний розчин додається мармурова крихта.

Установлення дверних і віконних коробок у прорізах кам'яних стін

У випадку повної заміни віконної чи дверної столярки необхідно дверні й віконні коробки встановити в прорізах так, щоб вони були міцно закріплені в стіні, а в зовнішніх стінах забезпечували б гарну теплоізоляцію.

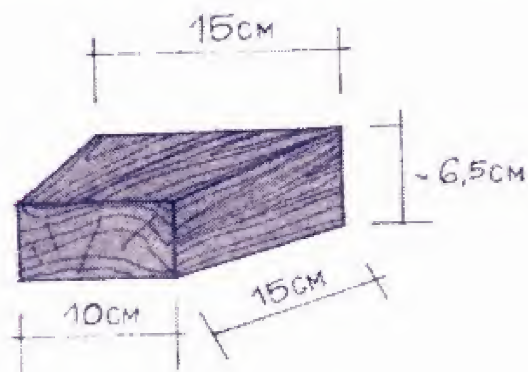

Рис. 1. Дерев'яна бобишка для кріплення віконної чи дверної коробки в стіні.

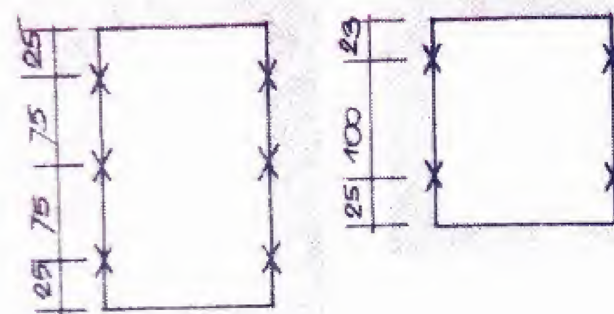

Рис. 2. Розміщення бобишок у дверному чи віконному прорізах.

У товстих стінах (товщиною більше, ніж півцеглини, тобто 12 см) коробки прикріплюють до дерев'яних бобишок, встановлених у стіні під час кладки. При встановленні коробів у старих стінах необхідно спочатку пробити гнізда, у які вставити дерев'яні бобишки і міцно зв'язати

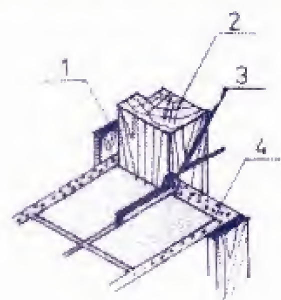

Рис. 3. Кріплення коробки за допомогою сталевого анкера:
1- наличник; 2- коробка; 3 - сталевий анкер; 4 - штукатурка.

їх з цегельною кладкою відповідним розчином. На рис. 1 наведені розміри бобишок, а на рис. 2 - їхнє розміщення по пе-

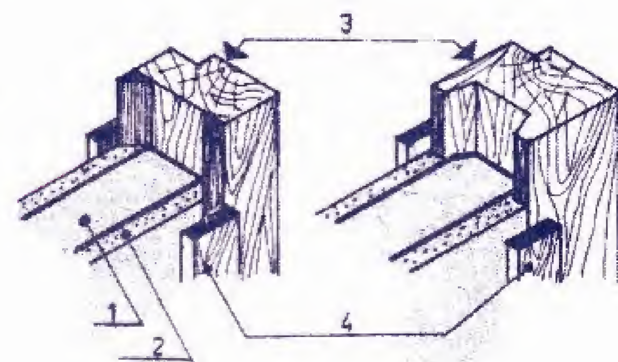

Рис. 4. Способи кріплення коробки до "тонкої" стіни:
1- стіна; 2- штукатурка; 3 - коробка; 4 - наличник.

риметру дверного й віконного прорізів. До встановлених бобишок коробки кріплять довгими цвяхами. Замість бобишок можна застосовувати сталеві анке-

ри, заздалегідь вбиті одним кінцем у коробку, що разом з коробкою закріплюються в стіні під час кладки. Потім анкери перекривають дерев'яною рейкою, так званою лиштвою (рис. 3). Товщина дверних коробок у перегородці повинна дорівнювати товщині перегородки, включаючи двосторонню штукатурку. Спосіб встановлення коробки наведено на рис. 4. Таким чином, це можуть бути або коробки спеціального профілю, пристосованого для встановлення в перегородці, або звичайні коробки, до яких треба прикріпити трикутні рейки. Місця прилягання коробки до штукатурки прикривають лиштвою, яку прибивають до коробки.

Ізоляційні роботи, протигрибкові заходи й теплоізоляція зовнішніх стін

Гідроізоляційні роботи

Будинок слід захищати від зайвої вологи. Від атмосферних опадів захищає правильне влаштування покрівлі, водостічних жолобів і труб. У будинок вода проникає також через фундамент із ґрунту. Тому дуже важливо правильно виконати гідроізоляцію фундаментів. Способи гідроізоляції залежать від наявності чи відсутності підвалів у будинку. На рис. 1 і 2 наведені способи гідроізоляції будинку з підвалами і без підвалів. Горизонтальна гідроізоляція здійснюється за допомогою укладання двох шарів руберойду чи толю на мастиці. Толь укладають внакладку, як показано на рис. 3. Вертикальна гідроізоляція забезпечується цементним розчином і шаром мастики; замість мастики можна також використовувати водонепроникний цемент.

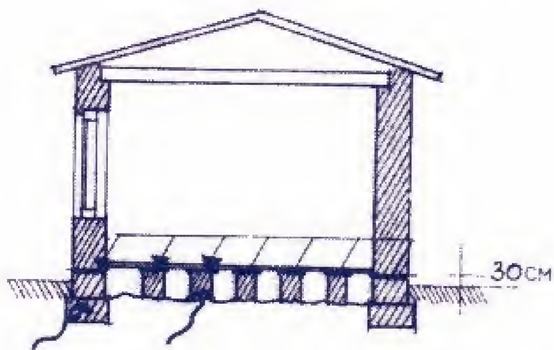

Рис. 1. Гідроізоляція будинку без підвалу.

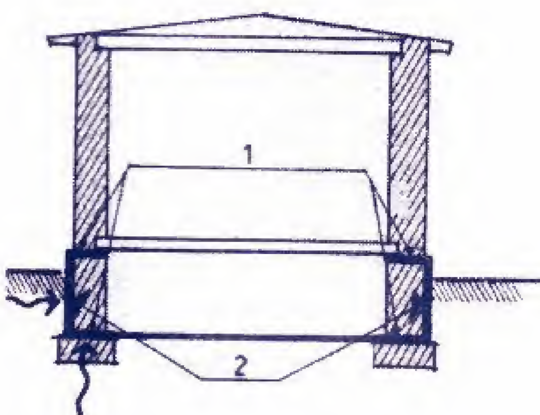

Рис. 2. Гідроізоляція будинку з підвалом: 1 - горизонтальна ізоляція; 2 - вертикальна ізоляція.

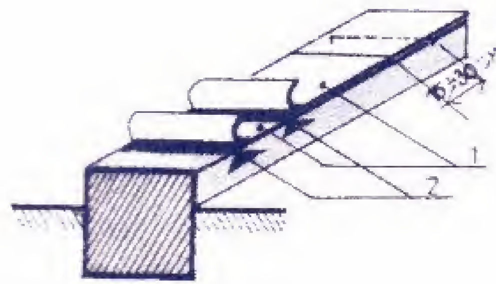

Рис. 3. Спосіб улаштування горизонтальної гідроізоляції: 1 - толь чи руберойд; 2 - мастика.

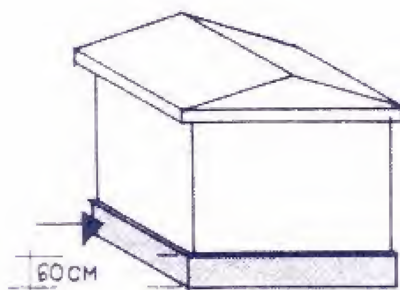

Рис. 4. Цоколь будинку.

Гідроізоляційні роботи потрібно виконувати дуже ретельно, тому що в іншому разі будинок буде відволожуватися, що може погано позначитися на здоров'ї людей, які проживають у ньому. При виявленні протікань (наприклад, у підвалі) потрібно в цьому місці зовні оголити стіну підвалу, ретельно її очистити, висушити й відновити вертикальну ізоляцію, змащуючи місце протікання і сусідні ділянки гарячою мастикою. Важче усунути тріщини й пробоїни в горизонтальній гідроізоляції, тому тут потрібна консультація фахівців. Слід звернути увагу на те, що вологість стіни може бути спричинена неправильним установленням жолоба чи ринви, неправильною кладкою цоколя будинку. Цоколь висотою не менше 60 см (рис. 4) повинен бути складений з матеріалів, що не всмоктують воду, таких як террацо, водонепроникний бетон, природний камінь тощо.

Боротьба з будинковим грибком

Поява в оселі будинкового грибка становить небезпеку для здоров'я людей, особливо дітей. Систематичні головні болі, захворювання суглобів і дихальних шляхів, а також погане самопочуття - найбільш часті симптоми хвороб людей, у будинку яких з'явився грибок.

Про наявність грибка в будинку свідчить підвищена вологість дерев'яних елементів, постійний неприємний запах гниття, поява на штукатурці стін вологих плям характерного кольору, здимань (відшарування від основи) і, нарешті, відпадання шарів штукатурки. На дерев'яних елементах з'являються плями коричневого кольору, які через якийсь час сутеніють і розтріскуються, а в дерев'яній підлозі грибок викликає здимання чи, навпаки, западання. Таким чином, якщо в будинку відчувається характерний запах гниття, а підлога западає, необхідно в цьому місці розкрити дошки підлоги і перевірити наявність грибка на нижній поверхні дощок і на

лагах, по яких вони настелені. Якщо з нижнього боку дерево прогнило й розтріскалося уздовж і поперек, це свідчить про ураження підлоги будинковим грибком. Не слід думати, що від грибка можна позбутися тільки шляхом заміни уражених дощок. Мікроскопічні міцели грибка, цілком ймовірно, уже поширилися по всій поверхні підлоги і, хоча на інших дошках характерні ушкодження ще не помітні, фактично грибком заражене все приміщення. Тому в приміщенні варто зняти всю підлогу, дошки й лаги. Уражені дошки слід знищити (найкраще спалити), а цілі знову просочити протигрибковим засобом. Будинковий грибок часто уражає дерев'яні стіни будинку, особливо в місцях, що прилягають до фундаменту, де внаслідок недостатньої гідроізоляції дерев'яна конструкція швидко зволожується. Також уражаються грибком і незахищені кінці балок перекриття в їхніх гніздах, а також елементи дахів (крокви й ін.), особливо в місцях протікань. Тому важливо постійно стежити за станом усіх дерев'яних конструкцій у будинку. Не менш важливим є і регулярне провітрювання вологих приміщень. При виявленні грибка на штукатурці необхідно її збити на площі, трохи більшій, де помітні плями. Після оголення кладки стіни необхідно вибити на глибину 2-3 см розчин між цеглинами. Усю оголену частину стіни ретельно просушити (наприклад, за допомогою електролампи чи електрообігрівача) і просочити протигрибковим засобом. У новий штукатурний розчин потрібно додати 2% (за масою) протигрибкового засобу типу "Фунгомура" чи "Сонтокса". Усі отримані в результаті розбирання органічні частини найкраще спалити, а щебінь, цегельний бій тощо, уражені грибком, закопати в землю на глибину 1 м.

У продажу є різні протигрибкові засоби, причому на упаковці зазначені способи їх застосування. Перед придбанням варто порадитися з фахівцем, який визначить оптимальний засіб для конкретних умов. Застосовуючи такі препарати, необхідно бути обережним, зокрема, не можна працювати при наявності відкритих ран, а перед їжею треба ретельно вимити руки, під час роботи не курити, не торкатися забрудненими руками обличчя, очей.

До числа найпоширеніших видів будинкових грибків належать: будинкова губка, підвальний грибок і білий будинковий грибок. Усі вони небезпечні і, не знищені вчасно, швидко розмножуються і протягом незначного часу можуть нанести значних збитків.

Для кожного виду грибка варто застосовувати відповідні препарати. Однак для цього необхідно спочатку визначити вид шкідника. З цією метою потрібно ретельно оглянути міцели.

Будинкова губка відрізняється білою пухнастою, ватоподібною грибницею (міцелою) у вигляді цвілі звичайно попелясто-сірого кольору. Крім грибниці, розвиваються довгі шнури товщиною 10 мм і довжиною кілька десятків метрів. Гриб розвивається і росте сам по собі, викликаючи сирість. Уражене будинковою губкою дерево стає легким, неміцним і легко розтирається пальцями рук.

Підвальний грибок дуже швидко розвивається у вологих приміщеннях. Грибниця у вигляді білих чи жовтих плям стає згодом коричневою чи чорною. Шнури грибниці мають лозоподібну форму і товщину до 1 мм.

Будинковий білий грибок має ватоподібну грибницю, білий чи сірий колір. При цьому на деревині утворюється пориста подушка.

Існує ще безліч інших видів будинкового грибка, але наведені види є найпоширенішими.

Утеплення зовнішніх стін

Часто буває, що в новій квартирі в холодні дні, незважаючи на нормальне функціонування системи опалення, у кімнатах температура недостатня чи після нагрівання занадто швидко падає. Причиною цього може бути

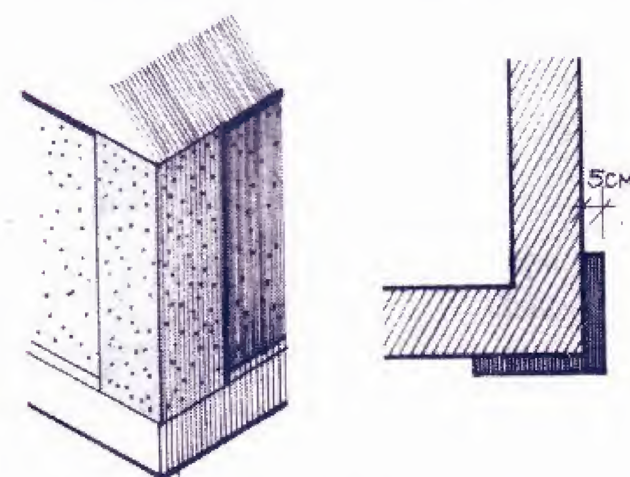

Рис. 1. Утеплення приміщення шляхом оштукатурювання зовнішнього кута будинку.

нещільність вікон і дверей, а також неправильна кладка стін, підвищена теплопровідність яких викликає зайві тепловтрати з приміщень. У цьому випадку говорять, що стіна промерзає, і справді вона завжди холодніша ніж інші. Це в основному стосується торцьових стін будинку. Почати роботи щодо утеплення стін, можна тільки за згодою служби експлуатації будинків, а виконувати їх повинні

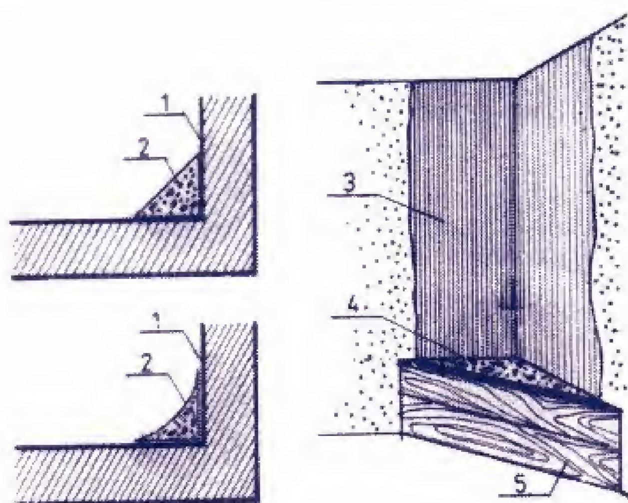

Рис. 2. Утеплення приміщення шляхом стовщення стіни всередині будинку: 1 - стіна; 2 - розчин; 3 - збита штукатурка; 4 - цементно-вапняний розчин на шлаковому наповнювачі; 5 - дощата опалубка.

кваліфіковані фахівці. Утім, якщо справа стосується менш капітальних будинків, типу дач чи власних господарських будівель, то такі роботи можна виконати і самому.

Якщо стіни дерев'яні, весь будинок слід обкласти зовні кладкою в півцеглини, або зсередини обшити стіну деревоволокнистими плитами.

Перед обкладанням дерев'яної стіни цеглою деревину необхідно обробити протигрибковим засобом, дворазово просочивши ним деревину через день. Оббивка стін зовні толем не рекомендується, оскільки водяна пара, що проникає з приміщення, буде зволожувати деревину, викликаючи її гниття. Дерев'яні стіни можна також обшити зовні цементностружковими плитами з наступним оштукатурюванням.

Кам'яні стіни найчастіше промерзають у кутах. У господарських будинках теплоізоляцію можна здійснити різними способами і, зокрема, нанести зовні шар цементно-вапняної штукатурки товщиною 5 см з додаванням мідного, добре вилуженого шлаку (рис. 1) чи всередині приміщення обкласти кут вапняним розчином з додаванням шлакового заповнювача (рис. 2).

У зовнішньому ґанку в результаті нерівномірного осідання між ґанком і стіною часто утворюється тріщина, куди потрапляє атмосферна волога, яка зволожує стіну і фундамент, спричинюючи вологість у всьому будинку. Усунути це можна шляхом заповнення тріщини цементним розчином 1:4 (після їх попереднього очищення).

Підготувала Кротенко В.І.

ПЕРЕВІРТЕ ПРАВИЛЬНІСТЬ ОФОРМЛЕННЯ АБОНЕМЕНТА!

На абонементі повинен бути проставлений відбиток касової машини.

При оформленні передплати (переадресування) без касової машини на абонементі проставляється відбиток календарного штемпеля відділення зв'язку. У цьому випадку абонемент видається передплатнику з квитанцією про сплату вартості передплати (переадресування)

Для оформлення передплати на газету або журнал, а також для переадресування видання бланк абонемента з доставочною карткою заповнюється передплатником чорнилом, розбірливо, без скорочень, у відповідності з умовами, викладеними в каталогах Союздруку.

Заповнення місячних клітинок при переадресуванні видання, а також клітинки «ПВ—МІСЦЕ» проводиться працівниками підприємств зв'язку і Союздруку.

Ми також постійно подаємо цінні відомості про будівництво і облаштування житла за кордоном.

4. У журналі беруть участь дописувачі з усіх куточків України. Часто пишуть сім'ями. І ще й отримують гонорар.

5. Вартість передплати у 2003 році на 6 місяців становить лише 7 грн. 08 коп. Передплатний індекс *74453*. Вигідно передплатити комплект журналів "Наш дім" і "Дім, сад, город" (присадибне і дачне господарство). Передплатний індекс 21871.

ВИРІШУЙТЕ НА СВОЮ КОРИСТЬ! Однак найцінніше, що потрібно для будівництва і облаштування Вашого Дому – це інформація! Її Ви знайдете, за словами читачів, у "Нашому домі". Знаходьте там, де інші не бачать!

Ставочок на ганку

Багато людей мріють мати на своїй земельній ділянці шматочок дивного водяного світу з рибками і несподіваними гістьми - бабками й метеликами. За цим світом, що живе своїм життям, можна спостерігати годинами.

Проектування

Для того щоб ставок був не тільки сприятливим місцем для проживання майбутніх мешканців, але і прикрасив присадибну ділянку , необхідно ретельно визначити його розміри, стиль і розташування.

У плані ставок (рис. 1) являє собою багатокутник, що наближається за формою до трапеції, має на бічних сторонах невеликі злами, які згладжують "правильність" геометричного обрису. Велика (південна) основа "трапеції" - 6 м, мала (північна) - 3,25 м, висота - 2,85 м. Максимальна глибина ставка - 1 м; дві підводні тераси розміщуються на глибині 0,3 і 0,6 м. Периметр ставка - 15,6 м, площа дзеркала водяної поверхні - близько 11 $м^2$, місткість - 4,6 $м^3$. Ставок із гнучкою гідроізоляцією, а береги декоровані деревом.

Підготовка котловану

Дуже важливий етап створення ставка - його розмітка. При цьому відбувається не механічне перенесення берегової лінії ставка з креслення на місцевість, а уточнюються й остаточно визначаються як форма ставка, так і його розміри, розташування. Для розмітки використовують сталеву рулетку, дерев'яні кілочки й мотузку.

Рис. 1. Проект котловану ставка

За допомогою рулетки й кілочків виконують попередню розмітку котловану, а натягнута між кілочками мотузка імітуватиме майбутні прямолінійні береги ставка. Це дозволяє наочно представити розташування майбутніх берегів і уточнити їхні розміри по бічних сторонах котловану. Між кілочками прокопують канавку, що на місцевості показує берегову лінію майбутнього ставка.

Після розмітки приступають до виймання ґрунту, який складають у три купи:

- дерен - для вирівнювання нерівностей ділянки і для зовнішнього "облицювання" компостних куп;
- родюча земля - для підсипання грядок, дерев і чагарників;
- глина - для формування майбутньої альпійської гірки і декоративного валу біля будинку.

При копанні котловану зручно використовувати дві лопати: штикову й совкову. Штиковою лопатою легко знімається дерен, розділяється земля й глина на окремі шматки-"цеглинки", які потім можна перекидати совковою лопатою в тачку. Це також допомагає організувати одночасну роботу двох людей: один викопує ґрунт, інший його насипає в тачку і відвозить у відповідну купу.

У процесі виймання ґрунту, для формування берегів і терас ставка використовують рівнемір, металевий кутик довжиною 3 м, висок і допоміжну рейку з нанесеними стандартними мітками (0,3 м - глибина 1-ої тераси, 0,6 м - глибина 2-ої тераси, 1,0 м - глибина ставка). Розміщення рівнеміра на металевому кутику дозволяє контролювати горизонтальність берегів і терас ставка. За допомогою виска і допоміжної рейки виконують розмітку терас і стінок ставка. Ширина терас на прямих ділянках може коливатися від 0,3 до 0,5 м. Кути терас округлятимуться і, відповідно, ширина терас у цих місцях збільшуватиметься (фото 1).

За допомогою мотузки обмірюють два взаємно перпендикулярних перерізи посередині котловану: між основами і бічними сторонами. Отримані значення 4,2 і 6,2 м послужать основою для визначення необхідних розмірів гнучкого гідроізолюючого покриття. З урахуванням припуску для берегів (0,8 м) покриття повинне мати 5 м у ширину і 7 м у довжину.

Виготовлення покриття

Для виготовлення гідроізолюючого покриття ставка використовують полімерний рулонний покрівельний матеріал (РКМ) "Кромел-1РА" із синтетичного каучуку. Він за якістю не поступається кращим світовим аналогам, але при цьому вдвічі дешевший. Строк служби РКМ - не менше 25 років, і він не втрачає своїх властивостей у діапазоні температур від -60 до +120°С. Покриття з одного боку має гладку поверхню темного кольору, а з іншого боку - волокнисту, білого кольору. При товщині в 1,2 мм, гнучкий і міцний, він без ковзання з'єднується волокнистою стороною з поверхнею, що захищається. РКМ не виділяє шкідливих речовин і має гігієнічний сертифікат. Цей матеріал поставляється в рулонах довжиною 20 м; ширина матеріалу - 1,3 м, але можна придбати полотнища шириною 2,5 і 3,7 м необхідного розміру.

Фото 1. Котлован, виритий за проектом

Для склеювання прямокутного полотнища покриття зі шматків рулону використовують клей "Контактол-2". Смугу склеювання ши-

Фото 2. Зачистка місць склеювання полотнищ та їх знежирення.

Фото 3. Обробка швів герметиком.

тактол-2". Смугу склеювання шириною 10 см на двох суміжних шматках спочатку зачищають шкуркою, а потім знежирюють уайт-спіритом (фото 2). Склеювання виконують на рівній поверхні, очищеній від дрібних камінців. На підготовлені смуги полотнища тонким шаром наносять клей. Після його підсихання, шматки щільно і без складок притискають один до одного. Місце склеювання прокочують гумовим валиком.

Для виключення просочування води шов обробляють (фото 3) силіконовим герметиком чорного кольору (для маскування шва).

При потраплянні води на залишки засохлого клею останній набуває білого кольору. Тому шви додатково можна покрити кузбас-лаком.

Усі випадкові краплі клею також зафарбовують. В результаті отримують темне, водонепроникне полотно необхідного розміру.

Розміщення покриття в котловані

Перед розміщенням покриття з ґрунту котловану вибирають камені з гострими краями, що могли б пошкодити покриття після заповнення водою. Також виконують планування терас і схилів. Після цього на тераси насипають пісок, який спочатку змочують водою з лійки, а потім утрамбовують. Отримують піщану подушку товщиною 5-7 см, що захищає покриття від гострих каменів, які залишилися, і нерівностей. Мокрим піском вкривають і схили котловану. Додатково по краях терас прокладають синтетичний нетканий матеріал, що повинен захищати покриття на краях (цим матеріалом можна, при бажанні, покрити все дно котловану).

Найвідповідальніший момент - розміщення плоскої полотнини покриття у котловані. Спочатку підготовлене полотно розкладають по верху котловану з однаковими "припусками" по всіх боках. Під дією власної ваги воно поступово провисає до першої тераси. Завдяки міцності й еластичності використаного матеріалу подальше "обтікання" полотнищем складної форми котловану відбувається під дією людини (фото 4). Остаточне укладання полотнища на терасах виконується вручну. Утворені при цьому складки акуратно розподіляються по кутах.

Наповнення ставка водою

Після розміщення полотна можна приступати до заповнення ставка водою. Для заповнення ставка від рівня дна до 2-ої тераси заливають 30 відер води. Налита вода незначно потягне полотно вниз, у котлован; під тиском води матеріал і його складки щільніше притиснуться до стінок котловану.

Для заповнення ставка від 2-ої до 1 -ої тераси заливають ще 120 відер. Покриття вже щільно прилягає до дна й поверхні 2-ої тераси: ноги вже не продавлюють його.

Найбільш трудомістким є заповнення ставка від 1 -ої тераси до рівня берега - ще 230 відер.

Оформлення берегів

На дерев'яний каркас штучного берега укладають гідроізолююче покриття, яке декорують струганими дошками (рис. 2). Тому паралельно із заповненням ставка готують матеріали для оформлення берегів: дерев'яний брусок, дошки, а також металеві кріплення.

Як каркас використовують дерев'яний брус перерізом 100х150 мм. Бруси (довжина 16 м) розпилюють на окремі відрізки по розмірах прямолінійних ділянок берега. У відповідних місцях брусів роблять пропили для розміщення переливної труби й русла майбутнього струмка, що впадатиме в ставок.

Для захисту від вологи й атмосферних опадів бруси покривають відпрацьованим машинним маслом і просушують, а потім кладуть на піщану подушку, що відокремлює брус від ґрунту. Крім того, нижня, широка сторона брусів (що прилягає до піску) і бічні сторони частково ізолюють пергаміном.

Для з'єднання брусів використовують металеві смуги розміром 4х25х250 мм, пофарбовані кузбас-лаком. Кожен стик брусів з'єднують

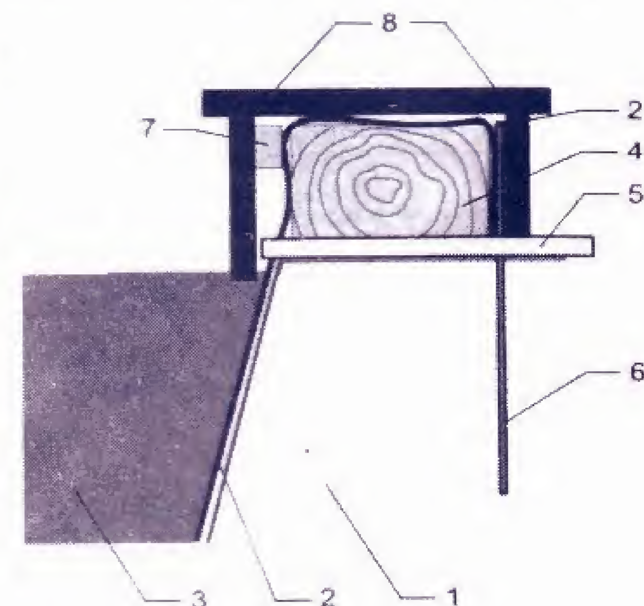

Рис. 2. Схематичний розріз краю ставка: 1 - ґрунт; 2 - гідроізолююче покриття; 3 - вода; 4 - брус каркаса; 5 - переливна труба; 6 - металева смуга; 7 - брусок; 8 - дошки.

Фото 4. Завершення укладання покриття.

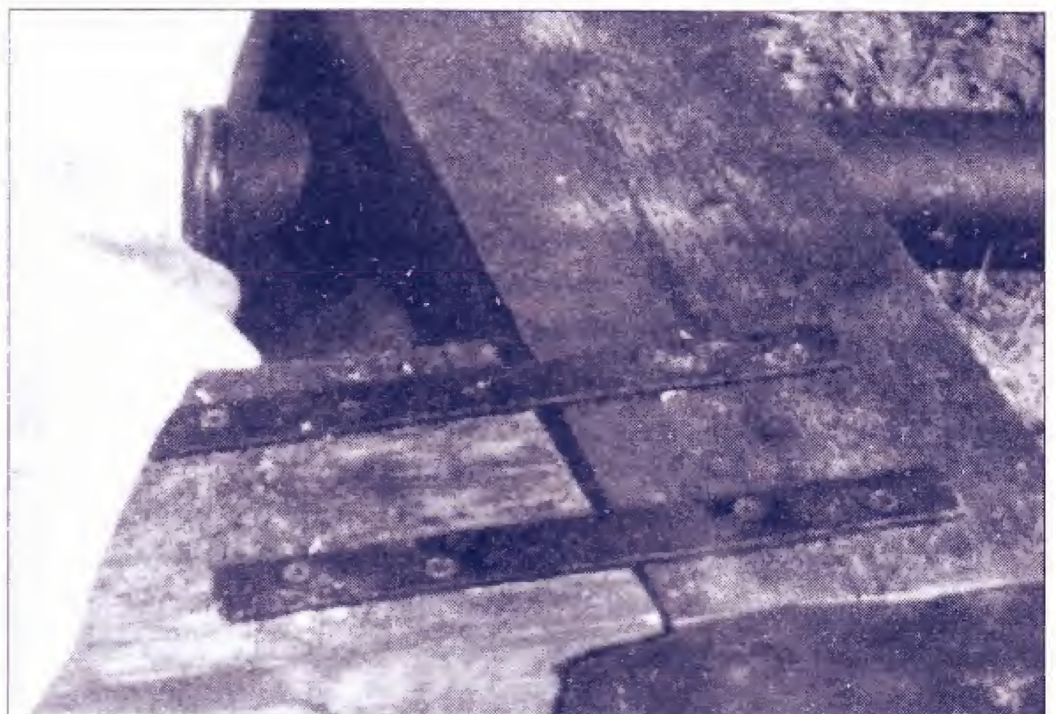

Фото 5. З'єднання брусків каркаса й розміщення переливної труби.

парою таких смуг на шурупах (фото 5).

У гідроізолюючому покритті прорізують отвір для встановлення переливної труби. На початку цієї труби розміщують звичайний сантехнічний злив. Використання підтискної гайки зливу і додаткових прокладок забезпечить необхідний ступінь герметизації з'єднання. В отвір зливу вставляють сіточку, щоб риба зі ставка випадково не потрапила в переливну трубу.

Після встановлення переливної труби у відповідному пропилі бруса остаточно упорядковують складки покриття по всій лінії берега і натягують його на брусовий каркас: спочатку по його внутрішньому боці, потім по верху і по зовнішньому. Для закріплення покриття із зовнішнього боку каркаса, а також для запобігання горизонтальному зсуву брусів використовують металеві смуги розміром 4x25x500 мм, пофарбовані кузбас-лаком. Їх установлюють із зовнішнього боку каркаса по 2-3 на кожен відрізок бруса (вже обгорнений гідроізолюючим покриттям), забиваючи металеві смуги на 400 мм у землю, а потім прикручуючи шурупами (фото 6).

Фото 6. Береги ставка з гідроізолюючим покриттям.

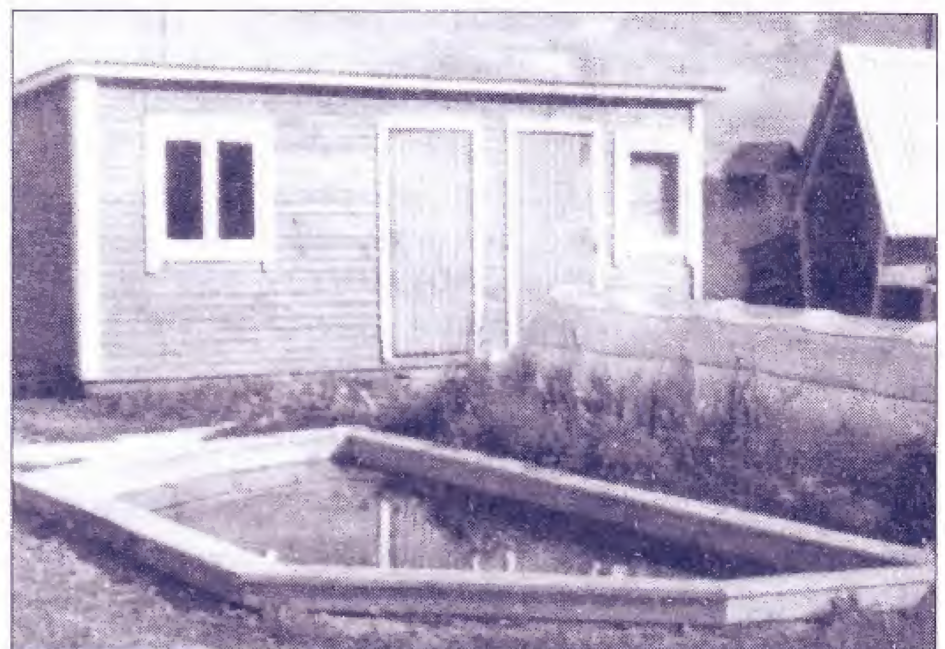

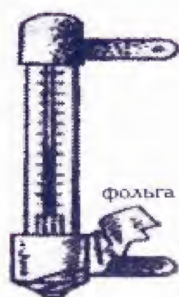
Фото 7. Вид ставка.

Для декорування гідроізолюючого покриття використовують стругані дошки товщиною 25 мм, шириною 100 мм (по зовнішньому боці каркаса і зверху) і 150 мм (по внутрішньому боці каркаса і зверху). Сторони дощок, що звернені назовні, покривають подвійним шаром кольорового захисного складу для деревини "Кофадекс". Інші сторони дощок покривають подвійним шаром безбарвного "Кофадексу". Дошки за допомогою цвяхів прикріплюють до брусового каркаса (фото 7).

Заселення ставка

Для розміщення в ставку водяних рослин застосовують пластмасові контейнери місткістю 1,5-2 л. Їх заповнюють сумішшю землі й глини, вийнятої з котловану, а також піску. У підготовлений ґрунт висаджують болотник, елодею й стрілолист, а зверху, на ґрунт, насипають дрібну гальку. Контейнери з рослинами розміщують на терасах ставка.

Як тільки вода в ставку прогріється до температури 18-20°С, у нього можна випустити золотих рибок і мечоносців. Рибкам сподобаються зарості болотника, де можна сховатися, але в основному вони вільно плавають по всьому ставку. Мечоносці облюбовують складки покриття, що під водою утворюють затишні гроти. У ці гроти запливають і золоті рибки, не порушуючи при цьому спокою мечоносців. Як корм для риб у ставок запускають циклопів і дафній, узятих із природного ставка.

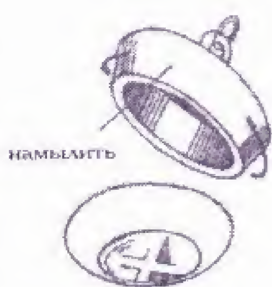

Для захисту віконного термометра від сонячних променів обгорніть його нижню частину фольгою - це не впливатиме на точність показників.

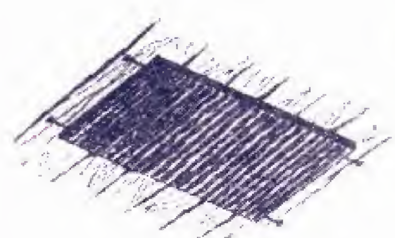
Якщо гумова пробка нещільно закриває зливний отвір бочка і вода підтікає, вставте у зовнішній кінець пробки кульку для настольного тенісу.

Якщо зливна пробка у ванні нещільно закриває отвір і пропускає воду, густо намажте її бічну поверхню милом - пробка перестане пропускати воду.

Для збирання плодів з високих дерев рекомендуємо зробити спеціальний плодозбірник, конструкція якого показана на рисунку. Кільце для зрізування плодів зробіть зі сталевого дроту, заточивши на ньому ріжучий край.

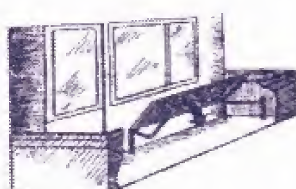

Кути килимка, що лежить перед дверима, часто загинаються й заважають закривати двері. Уставте у кути доріжки великі цвяхи, і він буде щільно прилягати до підлоги.

Віконне скло, що лопнуло, необхідно замінити новим. Але зробити це одразу не завжди вдається. У такому випадку для тимчасового вирішення проблеми пропонуємо наступну рекомендацію. Візьміть шпильку для волосся і два ґудзики. Надіньте на шпильку спочатку один ґудзик, пропустіть кінці шпильки крізь отвір розбитого скла і надіньте на них другий ґудзик. Після цього загніть кінці шпильки, що залишилися вільними, плоскогубцями. Шпилька стягне частини скла, а ґудзики затримають холодне повітря.

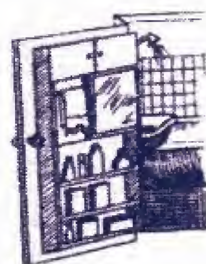
Для зберігання маленьких баночок із спеціями можна виготовити невеличкі полиці на внутрішній стороні дверцят кухонної шафи. Використайте для цього аналогічні полиці зі старого холодильника або зробіть їх самі з пластику чи фанери.

Змайструйте відкидну кушетку на своєму балконі. Конструкція у неї досить проста, а розміри ви підберете самі, залежно від величини балкона.

Щоб не псувати посуд фарбою чи хімікатами, рекомендується помістити у ємність поліетиленовий пакет, закріпити краї резинкою або шпагатом, а потім наливати у цю ємність рідину. Після закінчення роботи видаліть брудний пакет - ємність залишиться чистою.

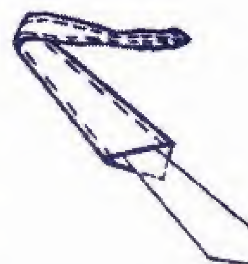
Якщо у вашій ванній кімнаті дуже мало місця і ніде розмістити флакони з шампунями, косметику, пральний порошок та інші необхідні предмети, навісити полиці можна прямо на двері, із внутрішньої сторони. На нижніх полицях зберігайте миючі засоби, на верхніх - дрібні предмети, а між верхніми й нижніми полицями повісьте дзеркало. Щоб предмети не падали з полиць, зробіть обмежувачі.

Великі за розмірами інструменти (молотки, гайкові ключі і т.ін.) можна розмістити на старій автомобільній покришці, прорізавши у ній отвори, як це показано на рисунку. Такому пристрою завжди знайдеться місце у вашому гаражі і на дачі.

Той, хто хоч раз набирав воду з колодязя, знає, що відро частіше падає у воду дном або боком і внаслідок цього повільно наповнюється водою. Щоб не докладати додаткових зусиль, прикріпіть до дужки або петлі ручки відра важіль вагою до одного кілограма, відро саме розвернеться у вірному напрямку, і вода в нього набереться досить швидко.

Ви хочете мати бездоганний вигляд? Але боїтесь, що після прання ваша краватка втратить форму? Виріжте з картону шаблон. Після того як краватка висохне, вкладіть його всередину і прогладьте краватку через вологу ганчірку. Завдяки цьому вона збереже свою форму.

Якщо у металевому відрі з'явилась невелика дірка, вставте в неї згорнутий конусом шматок поліетиленової плівки (гострим кінцем назовні) і підпаліть його з обох боків. Розплавившись, поліетилен надійно "запаяє" отвір.

Щоб відкрити скляну банку з кришкою, що загвинчується, іноді доводиться докладати багато зусиль. Опустіть кришку на декілька секунд у миску з гарячою водою, і вона легко зніметься.

Доглядаємо за постільною білизною (поради для "лінивих" господинь)

З давніх часів господині притримувалися стійкого правила: постільну білизну з бавовняних тканин обов'язково треба крохмалити. Для героїв класичних літературних творів, будь то Олівер Твіст чи Расмус-бродяга , накрохмалені простирадла були символом домашнього затишку. Причому існували найрізноманітніші рецепти крохмалення. Якщо заварити крохмаль у мильній воді, то при прасуванні накрохмалена тканина набуває приємного блиску і не прилипає до праски. Щоб надати підкрохмаленим виробам глянцевого відтінку, у підготовлений гарячий крохмаль, енергійно помішуючи, додавали трохи розчиненого стеарину. Намагаючись уникнути підпалин, у розчин крохмалю додавали щіпочку солі. Накрохмалена білизна має досить привабливий вигляд і менше забруднюється. Але така робота займає досить багато часу й сил. Крім того, слід зазначити, що тканина, просочена крохмальним розчином не пропускає повітря і стає менш гігроскопічною. У результаті - тіло під час сну гірше дихає. Тож подумайте, шановні господині, чи варто витрачати дорогоцінний час на цю явно непотрібну роботу. Краще після прання добре розправте білизну, потягуючи її у різні боки, а після того, як вона висохне, акуратно складіть і придавіть чимось важким. Білизна буде рівненька, як відпрасована. Якщо ж відпрасувати білизну сильно нагрітою праскою, то можна створити ефект підкрохмалення. А той час, що ви раніше витрачали на крохмалення, присвятіть відпочинку, адже ніхто нас не пожаліє, поки ми самі цього не зробимо.

Пришиваємо ґудзики

• Купуючи ґудзики обов'язково треба мати з собою зразок тканини, із якої пошито одяг, і підбирати їх по можливості при денному освітленні. Щоб загублений ґудзик не став причиною вашого поганого настрою, купуйте 2-3 запасних.

• Розмір ґудзиків визначається розмірами петлі. Ґудзик повинен входити у петлю досить туго, інакше одяг буде легко розстібатися.

• Ґудзик із чотирма отворами можна пришити хрест-навхрест, квадратом або ялинкою. Класичний варіант - двома паралельними стібками. Якщо використати кольорові нитки, річ матиме оригінальний вигляд.

• Щоб ґудзик тримався довше, з вивороту він дублюється маленьким ґудзиком.

• Великі ґудзики на верхньому одязі пришиваються вузькою смужкою тканини, шкіри, замші або шнурком. Смуга пропускається через отвори, обидва кінці з'єднуються у стик. На цю смугу ґудзик і пришивають до одягу.

• Ґудзики - запонки можна зробити так: скласти два однакових ґудзики зворотною стороною і з'єднати їх кількома стібками, які обмотуються нитками. Отримаємо імітовану запонку, яка застібається на дві петлі.

Образ жінки починається із зачіски

Перукарі стверджують: для кожного типу волосся - густих і тонких, хвилястих і прямих - існують свої варіанти ідеальних зачісок, головне-знати, що підійде саме вам.

Якщо у вас густе пряме волосся вам підійдуть різні варіанти так званого "боба" з подовженими акуратно постриженими пасмами біля обличчя. Пасуватиме й стрижка "паж" з трохи градуйованими кінчиками волосся. Підійдуть й стрижки з "рваним" контуром, коли одне пасмо залишається довгим, а інше вкорочується.

Якщо у вас густе хвилясте волосся, то з таким волоссям ідеально виглядатимуть будь-які зачіски, які не потрібно укладати феном. Слід лише непомітно градуювати волосся, щоб воно виглядало більш привабливо. Не рекомендується робити короткі графічні стрижки. Вони абсолютно не підходять для такого типу волосся.

Якщо у вас тонке гладеньке волосся найголовніше- правильна стрижка й відповідна довжина. Максимальна довжина може бути до плечей, оскільки довге волосся виглядає ще тоншим. Спробуйте напівдовге каре з градуйованою потилицею. Така стрижка дозволить надати волоссю великий об'єм, що дуже важливо в такому випадку.

Якщо у вас тонке хвилясте волосся найкраще вам робити стрижки, орієнтуючись на напрямок ваших локонів й завитків. Відтак волосся набагато краще укладається, а кучері м'яко й гарно обрамлятимуть обличчя. Ідеально виглядатиме коротка зачіска з крупними локонами.

Чи вмієте ви варити овочі?

Справа ця нехитра, але і в ній існують свої правила та тонкощі, дотримуючись яких ви отримаєте смачні й корисні страви.

• Зелені овочі (спаржу, стручки квасолі та гороху, шпинат) варять недовго, на пару або у киплячій воді - так аскорбінова кислота менше піддається руйнуванню.

• Жовті та оранжеві овочі - морква, солодкий червоний перець - вирізняються високим умістом каротину. Якщо їх переварити, то каротин перейде у воду і надасть їй яскравого жовтого кольору, а самі овочі стануть блідими. Тому такі овочі варять швидко на пару або у киплячій воді у щільно закритому посуді. Так само варять і буряк, додаючи у воду невелику кількість оцту, лимонного соку або кислих яблук, щоб зберегти його природний колір.

• Білі овочі - картопля, капуста, цибуля, кольрабі - варять швидко, опускаючи їх у киплячу воду, при цьому посуд залишають відкритим. Воду зливають раніше ніж зваряться овочі (приблизно через 15 хвилин кипіння). На слабкому вогні доводять картоплю до готовності паром, що утворюється у щільно закритій каструлі.

• Скільки потрібно води для варки овочів? У відкритому посуді на 1 кг овочів - 3-4 л воді, у закритому - овочі покривають водою не більше ніж на 1-1,5 см. Чим менше води, тим менше втрачається поживних речовин.

• Коли ви припускаєте чи тушкуєте овочі, втрати поживних речовин значно зменшуються, смак овочів покращується, але збільшуються втрати вітаміну С.

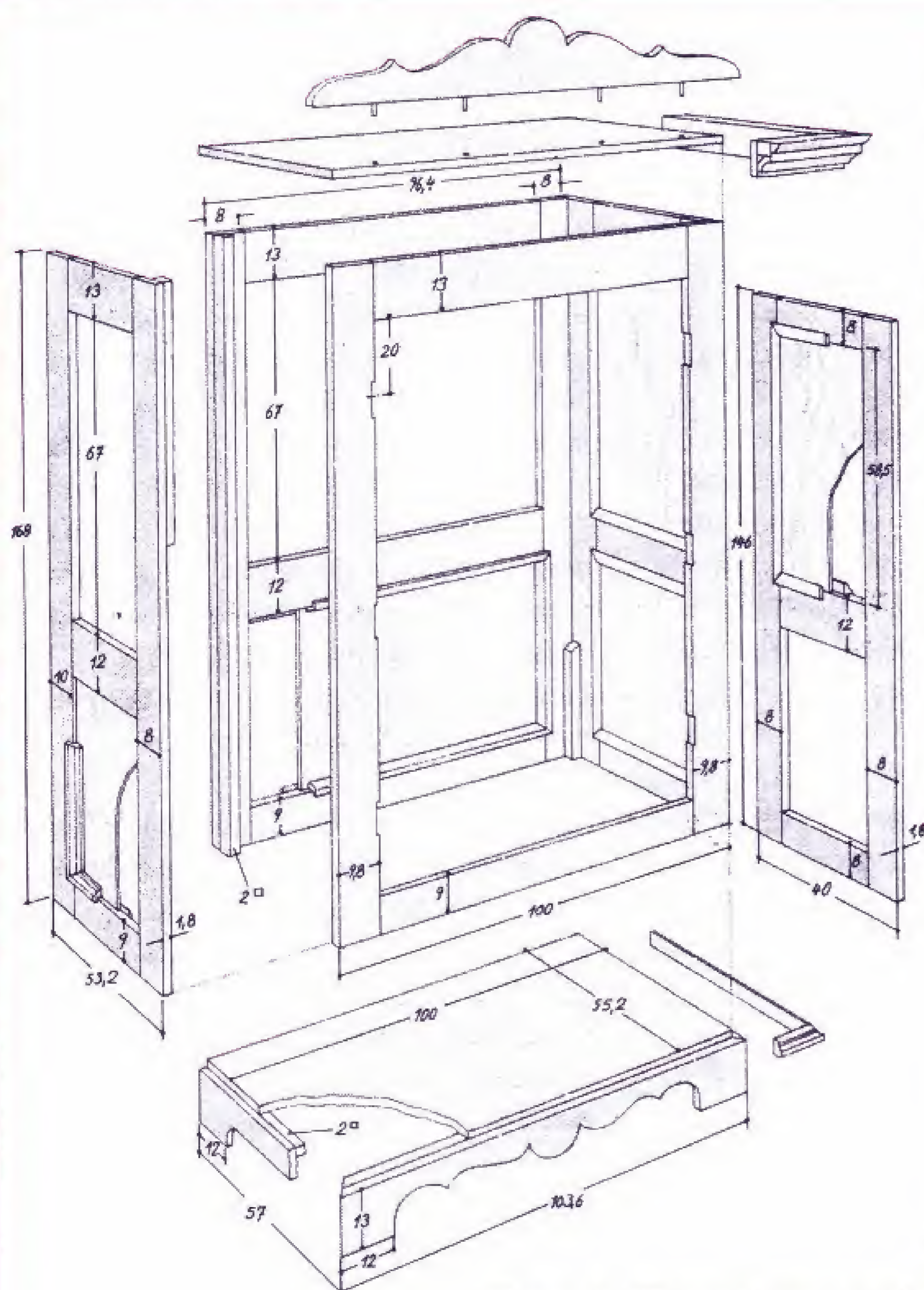
• Овочі треба варити у підсоленій воді (10 г солі на 1 л води) - це дає можливість зберегти корисні для організму людини солі калію. Виключенням є буряк та стручки гороху. Варячись у солоній воді, вони набувають неприємного смаку.

• Смак зварених овочів при довготривалому зберіганні погіршується, а вітамін С руйнується. Тому намагайтесь використати їх не пізніше ніж через півтори-дві години після того, як зварили.

• Вода, у якій варилися овочі, має багато цінних поживних речовин. Використовуйте овочеві відвари для приготування соусів та супів. Але лише свіжі, інакше такі відвари втрачають смакові якості і не рекомендуються для вживання.

Підготувала Чикільова О.І.

Практична шафа

Рис.1. Розміри шафи

Практична шафа

Наведена шафа проста у виготовлені. Її розміри і технологічний процес виготовлення зображено на рисунках. Матеріал - соснові дошки товщиною 18-19 мм(ширина вказана на рис. 1.), квадратні і профільні рейки, а також фанерні листи товщиною 4 мм. Шафу можна відповідно прикрасити(див. рис. 1, верхня частина). Для цього лобзиком вирізають необхідну фігуру і закріплюють її зверху шафи на штифтах. Попередньо заокруглення вирізаної фігури шліфують наждачним папером. Шафу можна розфарбувати, створивши квіткові мотиви.

Рис. 2

Рис. 2. До нижньої частини шафи прикріплюють фанерну пластину за допомогою квадратних рейок. При цьому використовують довгі шурупи.

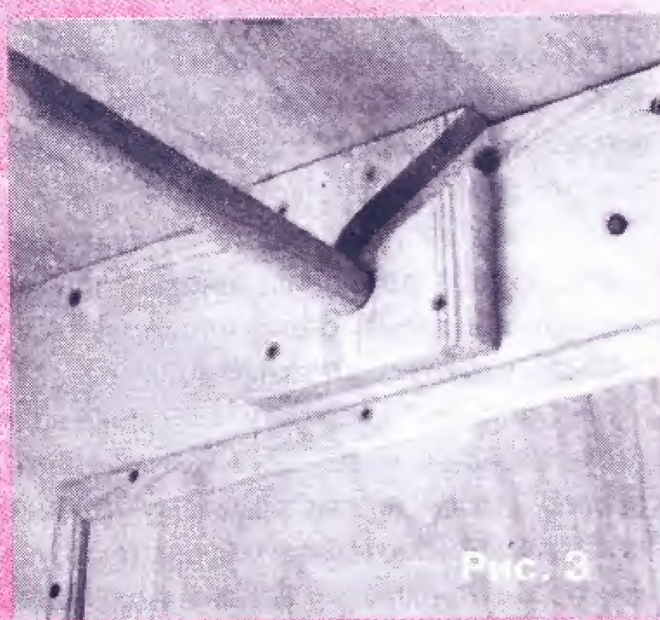

Рис. 3

Рис. 3. Всередині шафу можна оформити по-різному: з відповідним тримачем для одягу від стінки до стінки або з перегородкою для поличок

Рис. 4

Рис. 4. Профільні рейки зрізають під кутом 45° і прикручують шурупами зсередини шафи.

Рис. 5

Рис. 5. Так виглядає виготовлена шафа з внутрішньою перегородкою і поличками для одягу.

Дивний сад

Цей маленький садочок - справжній витвір мистецтва. Докладіть трохи зусиль, додайте фантазії - і його ніжна краса буде радувати вас та ваших рідних довгий час.

Необхідні матеріали:

- стрази;
- металева коробка від печива або будь-яка інша;
- пісок та земля;
- паперове мереживо;
- камінці;
- дзеркальце;
- засушені рослини.

1. Обгорніть металеву коробку декоративним паперовим мереживом і наповніть її землею.

2. 2. В одному куті зробіть із землі гірку, викладіть її камінцями, злегка утрамбуйте і встроміть засушені квіти.

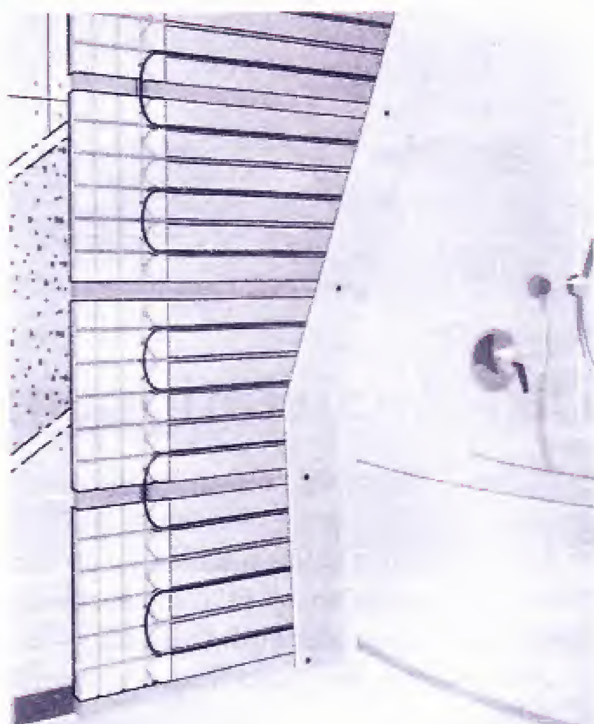
3. Виріжте із зеленого цигаркового паперу хвилясті смужки і приклейте їх зсередини до кришки акваріума.

Порада: рослини для такого садочка краще сушити у чистому сухому піску - так вони збережуть форму та колір.

Низькотемпературне опалення будинку

Наш читач Береговий М. з м. Дніпропетровська пише, що "повівся" на рекламу і встановив у квартирі підлогове електричне опалення. Однак згодом переконався, що воно дуже шкідливе. У нього і, особливо, у дітей в разі його вмикання виникає сильний головний біль. Причина - потужний електросмог. Тому він не вмикає таке опалення. Хотів би дізнатися про водяне опалення, що встановлюють у підлозі. Таких листів нагромадилось багато. Тому редакція вирішила хоча б частково висвітлити це питання.

Приклад встановлення настінного опалення у ванні.

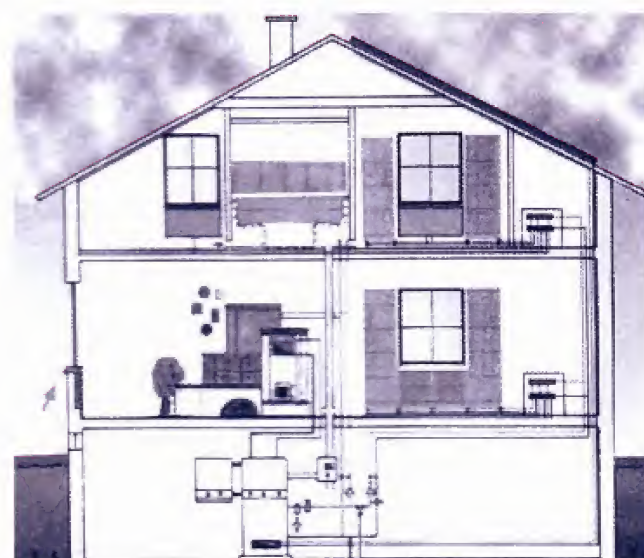

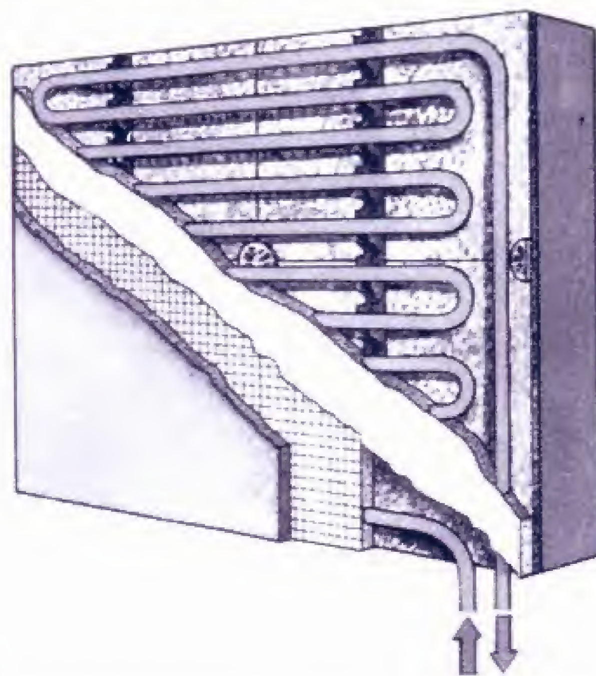
Схема встановлення настінного опалення. Його прокладають під вікнами і біля вікон. Для приватного будинку рекомендують для настінного опалення використати близько 40% корисної площі.

Температура води у звичайному радіаторі для опалення кімнати становить 70° і вище. І, звичайно, котел має підтримувати цю високу температуру. У низькотемпературних системах опалення воду нагрівають всього до 30-35° і пропускають її по трубах чи пластмасових шлангах, встановлених у стіні або в підлозі. Затрати енергії в цьому випадку значно нижчі. Крім того, попереднє нагрівання води до 20-25° можна здійснювати за допомогою сонячного колектора, змонтованого на даху. Опалення, що прокладають у стінах, може бути двояке: те, що прокладене у простінках і те, що вмонтоване у зовнішні стіни із внутрішніх боків. Низькотемпературне опалення в простінках економніше, бо труби не ізолюють від втрат теплоти, а їх встановлюють безпосередньо в стіни. Втрат тепла немає, оскільки стіни нагрівають кімнату. При цьому приємно лежати на софі біля такої стіни, а тепло лагідне, як від кахельної печі. Недолік такого опалення - внутрішні стіни більше мебльовані ніж основні (зовнішні).

У стіні встановлюють мідні або пластмасові труби і накладають штукатурку товщиною 2-4 см. Вона виконує роль розподільника тепла і повинна витримувати температурні коливання води.

Основне правило: приблизно третина площі стіни потрібна для обігрівання приміщення. Так, для обігрівання 30 м² приміщення потрібно мати 10 м² стіни, що обігрівається. Низькотемпературне опалення підлоги функціонує за таким же принципом як опалення стіни. Однак його легше і дешевше встановлювати. Таке опалення є особливо ефективним для передпокоїв або мокрих приміщень - всюди, де викладена плитка чи камінна підлога. Порівняно з настінним підлогове опалення повільніше - приміщення нагріваються значно довше.

Прокладання в стіні пластмасових труб діаметром 16 мм довжиною близько 1м паралельно підлозі. Тепла вода подається знизу і виходить зверху. Цим досягається того, що на рівні голови людини віддається менше тепла. Труби фіксують затискачами і зробляють спеціальною штукатуркою на крейдо-цементній основі. Труби лежать на 10 мм від поверхні стіни, тому приміщення швидко нагрівається.

Слід врахувати, що мешканці будинку перебувають весь час у контакті з теплою підлогою. Проте, якщо людина має хворі вени, то температура поверхні підлоги повинна бути якомога нижчою (максимально 26 °). Чим менша відстань між трубами, прокладеними у монолітній підлозі, тим при меншій температурі води можна відібрати більше тепла. Пластмасові труби мають перевагу, вони не піддаються дії кисню і можуть служити тривалий час без пошкодження і відкладень.

Під час встановлення низькотемпературного опалення необхідно врахувати наступне.

1. Таке опалення не можна легко зняти або встановити як звичайне. Тому труби для опалення повинні мати надзвичайно великий строк служби.

2. Стежте за тим, щоб в кожній кімнаті був свій замкнутий цикл води для індивідуального регулювання температури. Температура у спальні має бути нижчою, ніж у житлових кімнатах.

3. Влітку таке опалення може служити для охолодження, якщо по трубах пропускати холодну воду, тобто бути кондиціонером.

4. Опалення встановлюють в одній із чотирьох стін. Як правило, у найхолоднішій зовнішній стіні з внутрішнього боку.

5. Якщо ви вирішили встановити опалення у стіні, то необхідно наперед знати як будуть облаштовуватись стіни кімнат. Стіну, де встановлено опалення, не доцільно меблювати.

6. Потрібно врахувати, що труби під час нагрівання розширюються. Тому необхідно підібрати відповідні матеріали, в тому числі штукатурку.

Переваги низькотемпературного опалення:

1. Приміщення нагрівається тепловими проміннями, що добре для здоров'я людини.

2. Значно знижується циркуляція повітря і пилу. Особливо чутливим людям необхідно надавати перевагу підлоговому опаленню замість настінного.

3. Вода нагріває поверхню стіни, а не повітря. Тому, якщо температура становить лише 16-18°, то приміщення суб'єктивно значно тепліше, і таке тепло дуже приємно сприймається тілом людини..

4. У разі необхідності у приміщенні можна встановити звичайне опалення.

Потрібно відмітити, що ще в античні часи існувало опалення підлоги. І характерно те, що воно функціонувало 2000 років тому за принципом, аналогічним сьогоднішньому. Різниця лише в тому, що, скажімо, у древньому Римі тепла вода текла під підлогою по глиняних трубах. Сьогоднішні теплові системи ефективніші і надійніші. Вони краще ізольовані від ударного шуму і нагрівання. Адже їх влаштовують із мідних чи пластмасових труб. Ці труби укріплюють гіпсом. Часто їх укладають у спеціальні елементи (затискачі). На труби вкладають суцільну (монолітну) масу. Для цього використовують цементну або гіпсобетонну підлогу. Якщо необхідно зекономити висоту, укладають суху суцільну підлогу. Підлогове опалення складається фактично з окремих елементів. Температура у приміщенні регулюється зовнішніми вимірювальними елементами і термостатами. При цьому в кожному приміщенні температуру можна регулювати окремо. Температура підлоги має дорівнювати, як правило 23°, тоді температура повітря у приміщенні буде на 2° нижчою, і розподіляється вона знизу вверх. Якщо в кімнаті влаштований радіатор нагрівання, то теплота піднімається вгору, а потім опускається донизу. Крім того, температура води в радіаторі має становити 70° і вище. Постійне ж теплове випромінювання від підлоги приємно сприймається тілом людини, оскільки не виникає відчуття протягу. Якщо ж температура у приміщенні підвищується, бо сонце світить через вікно або розтопили камін, автоматично зменшується теплове випромінювання підлоги. Через такий ефект саморегуляції температура у приміщенні залишається постійною.

Встановлення пластмасових труб у підлозі і закріплення їх затискачами.

Сьогоднішні регулювальні прилади дають можливість швидко реагувати на зміни температури приміщення. Тільки у разі текстильного настилу або паркету регулювання відбувається повільніше. Оскільки вся підлога є власне великим радіатором, то температура води в ньому може бути 35-40°. А це означає велику економію енергії. Якщо ж підлогове опалення влаштовують лише у частині приміщень - наприклад, у ванній, дитячій чи у зимовому саді, то роблять два окремі кола опалення. При додатковому підлоговому опаленні вода в трубах нагрівається зворотнім ходом або за рахунок збільшення вхідної температури води. Труби опалення одівають у труби більшого діаметра, щоб менше енергії витрачалось на суцільну підлогу. Отже, підлогове нагрівання - це низькотемпературне опалення. Тому важливо, щоб воно було обладнане низькотемпературними котлами на газі і рідкому паливі. А ще краще, щоб таке опалення приводилось у дію тепловими насосами. Можна також комбінувати таке опалення із сонячною батареєю. Потрібно підкреслити, що підлогове опалення ефективне тоді, коли будинок має добру теплову ізоляцію. Повітря у приміщенні нагрівається рівномірно знизу вверх, від підлоги до стелі. Це означає, що ні пил, ні алергени не піднімаються у повітря. Незначний рух повітря і рівномірне випромінюваання зменшує появу конденсату і грибків. Зникає можливість появи домашніх кліщів. Лікарі та біологи радять витримувати температуру повехні підлоги не більше 25°. Однак вона не повинна перевищувати 29°. При цьому зникають проблеми із хворими венами. Для підлогового опалення придатні кахельна плитка, доска, природний (будівельний) камінь, а також килимове покриття, лінолеум і паркет. Проте килимове і еластичне покриття повинні бути відповідно марковані. Лінолеум і текстильне покриття має бути проклеєне нерозчиними і вільними від формальдегіду речовинами. У протилежному випадку можлива поява шкідливих газів. Між плиткою і дошками має бути зазор, щоб уникнути їх розтріскування. Паркет має "плавати". Важливо, щоб всі покриття, що є електричними провідниками, були захищені від статики. Надто акумулюючі матеріали підвищують інерційність підлогового опалення, а сильна ізоляція може призвести до надмірного нагромадження теплоти і руйнування суцільної підлоги. Зазначимо, що для підлового опалення має бути відповідна висота оселі. У високих оселях підлогове опалення є особливо доцільним. При цьому в будь-якому випадку будинок необхідно добре теплоізолювати. У старих будинках підлогове опалення укладають на відповідне стельове покриття нижнього поверху, тому інсталяція має бути якомога легшою, а температура теплоносія якомога меншою.

(Продовження у наступному номері)

Переклад з німецької П. П. Власа

Огорожа

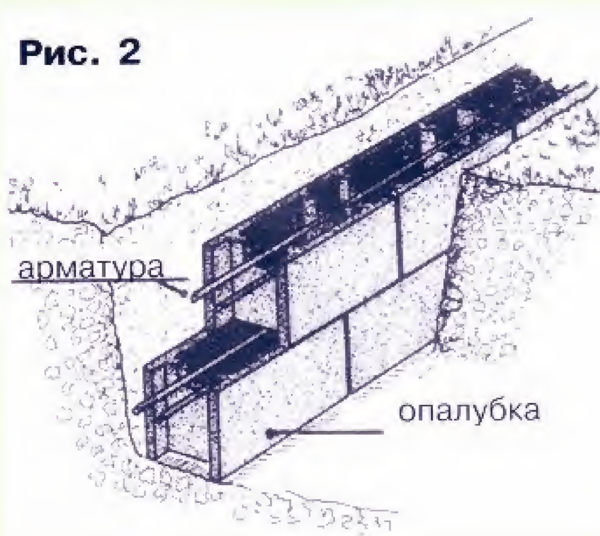
Кам'яна огорожа - красиве, надійне і тривале вирішення проблеми. До того ж її можна

Рис. 1

влаштувати самотужки. Після складання плану огорожі і точного визначення її кордонів беруться за роботу. Планують кам'яні стіни і мурують кутові стояки. Останні роблять окремо або вимуровують як продовження стіни. Простір між камінними стояками можна облаштовувати дерев'яними (рис. 1) або залізними елементами.

Фундамент заглиблюють мінімум на 75 см, щоб уникнути його пошкодження від промерзання грунту. Роботу починають з маркування шнуром майбутньої стіни. Потім викопують рівчак, трохи ширший запланованої стіни. Через кожні 6 м встановлюють відповідну м'яку пластинку шириною 10 мм, що захистить огорожу в разі її температурного розширення. Щоб запобігти нерівномірному просіданню фундаменту і виникненню тріщин, у рівчак уздовж фундаменту прокладають стальний дріт (будівельну сталь) діаметром приблизно 10 мм. Приклад укладання армованої сталі у разі використання опалубки із каміних плит зображено на рис. 2. Фундамент наповнюють бетоном. Поверхня фундаменту має бути строго вертикальною і гладкою. Після висихання бетону на фундамент встановлюють відповідну гідроізоляцію.

Рис. 2

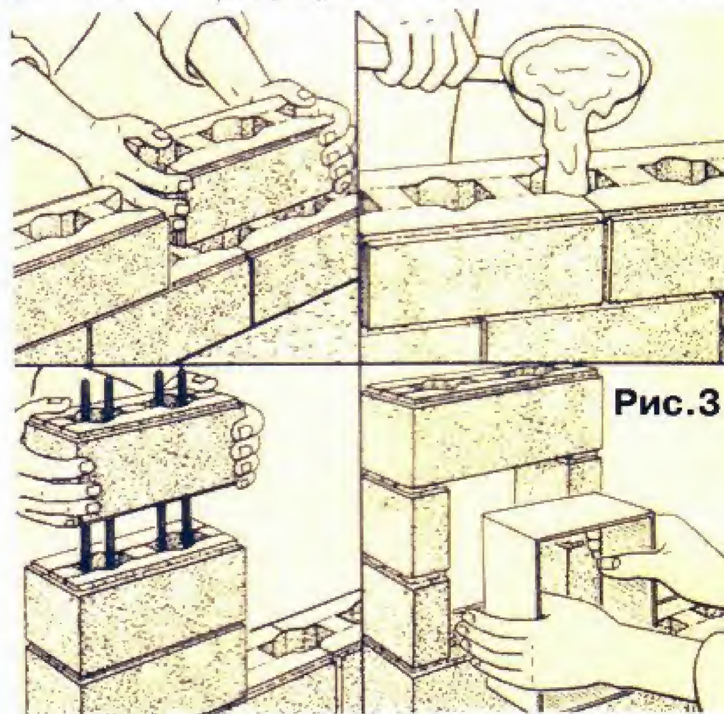

Якщо фундамент вже готовий, роблять достатньо рідкий будівельний розчин цементу і піску у співвідношені 1:4. Якщо огорожу вимуровують із спеціальних для цього призначених камінних плит (рис. 3), то їх укладають із зазором або одну на одну. Стояки зміцнюють армованою сталлю і заповнюють бетоном. Ящик для листів встановлюють у обраному місці. Часто огорожу влаштовують також із природних камінців.

Особливо привабливою є дерев'яна огорожа. В ідеальному випадку її поєднують із обраним стилем всього будинку, фасаду чи балкону (див. рис. 4; 5; 6). Так створюється гармонічна і цілісна єдність усієї земельної ділянки. Є різноманітні огорожі - плетені, діагональні, перпендикулярні тощо. Строк служби огорожі залежить від міцності стояків і якості захисту деревини. Останню просочують відповідною захисною сполукою (антисептиком). Якщо

Рис. 4

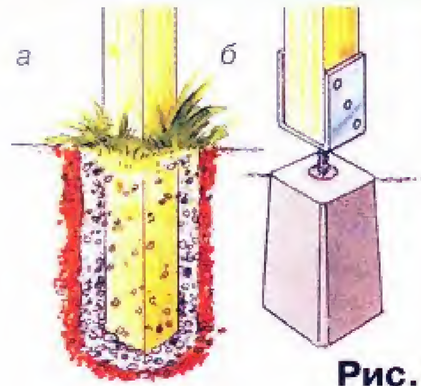
немає можливості її придбати, деревину можна просочити відпрацьованим моторним маслом (переробкою). Найдовше

Рис.3

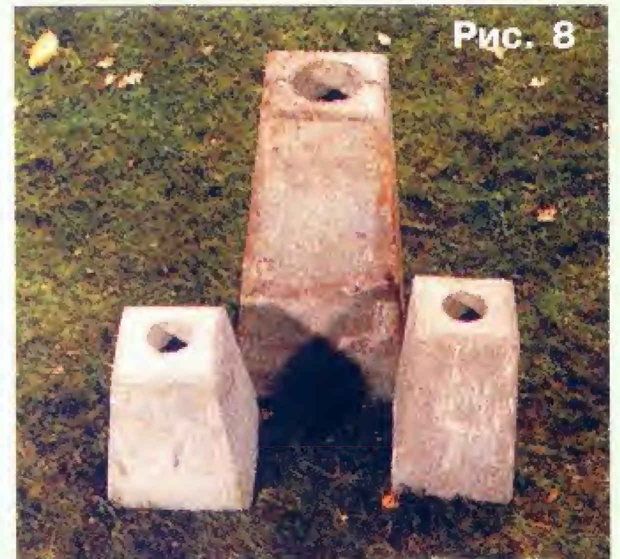
зберігається огорожа із ялини, модрини, сосни тощо. Кущові насадження біля огорожі зорово підкреслюють і підтримують її, якщо вони вдало розміщені на земельній ділянці. Однак біля кущів має бути достатньо місця для догляду за ними і огорожею.

Рис. 5

Дерев'яну опору (а) заглиблюють у землю. Дрібний щебінь добре відводить дощову воду від опори. На рис.7,б зображено закріплення опори до башмака бетонного цоколя, що надійно захищає деревину.

Бетонні цоколі виготовляють різних розмірів. В отворах цоколів закріплюють відповідні металеві башмаки.

Надійною є огорожа, змонтована на бетонному цоколі. Така огорожа довго служить, її також не можуть зашкодити різні гризуни.

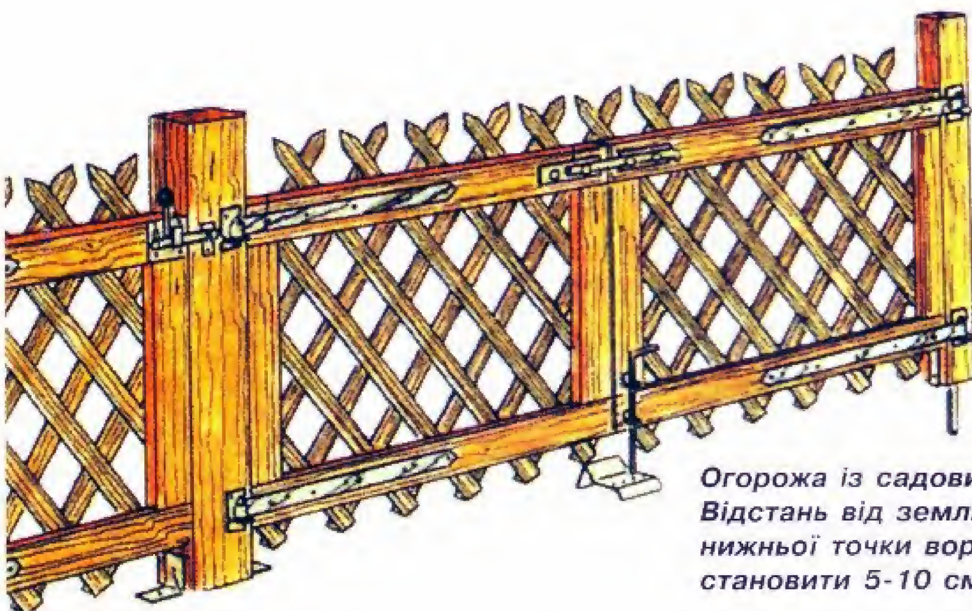
Відстань між стояками має бути не більшою 3 м, щоб огорожа не провисала і не руйнувалась. Стояки можуть бути також з деревини, їх вкопують у ґрунт приблизно на 60 см. Якщо стояк вкопують у ґрунт, то біля нього засипають гальку (кругляк), що дає можливість швидко відводити дощову воду від деревини (рис. 7). Довговічність дерев'яному стояку надає цементний цоколь і металевий башмак (рис. 7, праворуч). Бетонні цоколі можна виготовляти різної висоти (рис. 8). Надійним є суцільний бетонний чи кам'яний цоколь (рис. 9). Якщо ж використовують залізні елементи, їх необхідно оцинкувати для стійкості проти іржі. Зрозуміло, якщо цього не зроблено, їх періодично очищають і фарбують.

П.П. Падіковий

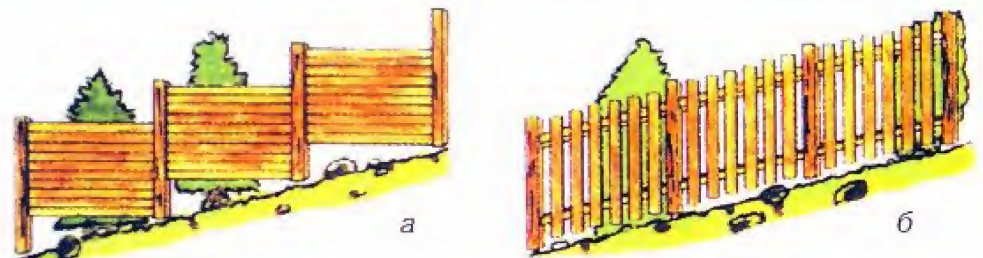

Верхня металева частина опори з кулею, яку закручують на штир.

Плоский металевий ковпак, що прибивають по боках гвіздками. Наведені металеві насадки (можна оцинкувати) на дерев'яні опори захищають останні від гниття, а також служать прикрасою огорожі.

Огорожа із садовими воротами. Відстань від землі до нижньої точки воріт має становити 5-10 см.

Дерев'яна огорожа із розміщенням елементів обшивання по горизонталі (а) і вертикалі (б).

Приклади різних видів огорож, що пропонуються німецькими спеціалістами

Оберіть свою огорожу

У світі, який нас оточує, все гармонійно взаємопов'язане між собою. Природа попіклувалася про найдрібнішу деталь, про все, що складає навколишнє середовище, і що ми часто називаємо фоном, антуражем.

В подібному взаємозв'язку повинні знаходитись і всі споруди, малі архітектурні форми, елементи благоустрою на ділянці, відведеній під забудову. Важливу роль в переліку таких споруд і малих архітектурних форм відіграє міцна, красива і оригінальна огорожа паркана. Паркан - це архітектурна форма (лінійна), яка першою зустрічає гостей і перехожих перед господою, формує архітектуру вулиці і конкретної забудови, характеризує смак, вподобання і достаток господарів.

Дійсно, важливим елементом оздоблення ділянки під забудову є огорожа. Вона повинна не тільки обмежувати і захищати ділянку, але й мати привабливий вигляд. Неохайно облаштована огорожа псує зовнішній вигляд як конкретної будови, так і населеного пункту. Для зведення огорожі використовують природний камінь, цеглу, облицювальну керамічну плитку, бетон, залізобетон, дошки, жердини, металеву сітку, арматуру, відходи від штамповки металевих виробів.

Перед житловими будинками зазвичай влаштовують решітчату огорожу висотою 1,2 -1,8 м, іноді 2 м. Для цього вкопують у землю на відстані 2-3 м один від одного залізні, дерев'яні, залізобетонні, бетонні стовпи. Діаметр стовпів з дерева і заліза повинен складати не менше 100 мм. Перед влаштуванням дерев'яних огорож стовпи двічі необхідно обробити антисептиком (карболінеум, ксиламон і ін.), а дошки огорожі можна обстругати, але обов'язково треба їх пофарбувати. Пропонується для захисту надземної огорожі влаштовувати бетонний фундамент - основу під майбутню огорожу.

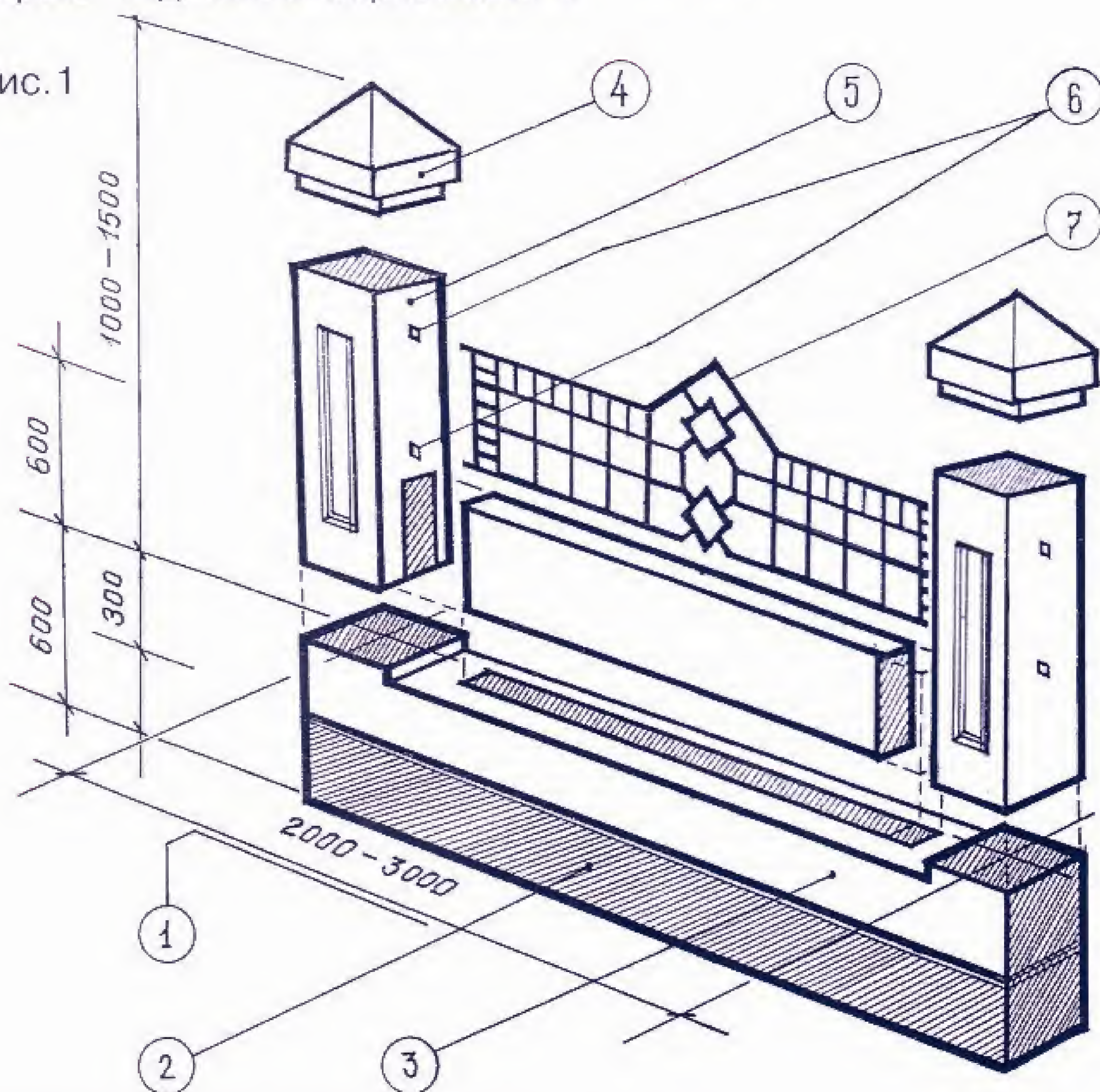
Стовпи можна влаштовувати цегляні, кам'яні або бетонні (з різноманітними заповнювачами). В нашому варіанті, для міцності стовпів, в них можна монтувати спеціальні арматурні закладні деталі (в центрі стовпа), які потім будуть обкладатися цеглою або бетоном з заповнювачем (при опалубочному способі виготовлення стовпа). Такі стовпи і вся огорожа міцніші і експлуатуються довше, ніж дерев'яні. Глибина їх закладання в землю, як стовпів, так і основи стрічкового фундаменту під огорожу, повинна становити 60-70 см.

В деяких регіонах України часто замість таких стовпів використовуються асбоцементні труби, які обтягують сіткою. Огорожу обсаджують кущами і багаторічними рослинами, що плетуться. Такі огорожі не тільки живописні, але й захищають будинок і ділянку від вуличного гамору та пилу. Та все ж розміщувати таку огорожу з боку головного фасаду не естетично і не рекомендується.

Зупинимо нашу увагу на поширеному сьогодні сучасному вирішенні фасадної огорожі (Рис.1). Вона включає в себе бетоновану стрічкову основу (фундамент) під огорожу, стовпи з природного або штучного каменю з закладними деталями для завершення огорожі у металі, яке складає від 40 до 60% висоти всієї огорожі. Під такою обрешіткою з заліза може композиційно закладатись надземна частина огорожі (0,5 - 1 м), яка досить добре виглядає в керамічній цеглі.

Малюнок монолітного оздоблення огорожі і її композиційне вирішення також може бути досить різноманітним. Огорожа з суцільного заліза з металічними стовпами теж може виглядати досить цікаво і вказувати на особливу відкритість господаря та його гостинність. Така огорожа не закриває двір від стороннього глядача, застосовується більше в громадських будівлях або великих віллах, але має велике художнє значення і є прикрасою головного фасаду.

Рис.1.
Секція паркану:
1 - сегмент однієї секції огорожі (розмір 2-3 м);
2 - рівень закладання фундаменту (підземна частина) 0,3-0,7 м;
3 - основа (цоколь) огорожі паркану (надземна частина);
4 - "шапка" стояка огорожі; (цегла, залізо оцинковане);
5 - стояк огорожі паркану (декоративна керамічна цегла);
6 - залізні деталі (для подальшого монтажу завершення огорожі);
7 - металічне завершення огорожі паркану.

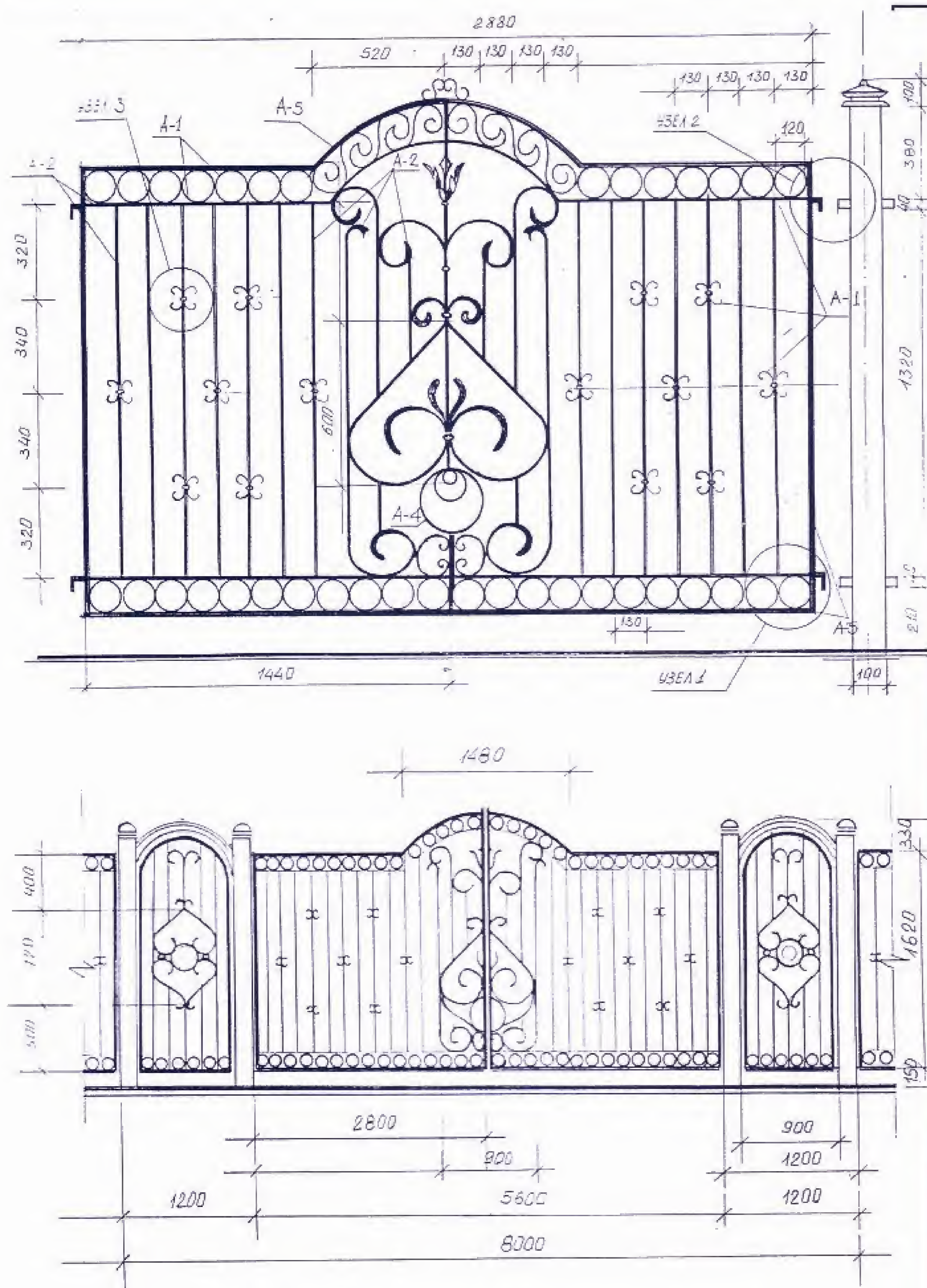

Рис.2. Деталі і вузли металевої огорожі

Наведену огорожу можна розміщувати і на схилах ділянок. У такому випадку секції огорожі розміщуються "терасно" зі збереженням горизонтальної композиції всіх елементів кожної секції.

У передмісті столиці і на півдні України для облаштування огорожі широко використовують "рваний" камінь, бут, вапняний ракушняк (місцеві матеріали). Його викладають на цементному або глиняному розчині. Такі огорожі штукатурять, залишають так, або білять вапном чи крейдою (особливо характерно для півдня країни). Вони надають помешканню і всій вулиці гарного вигляду.

При облаштуванні фасадної огорожі спочатку викопують землю під стрічку фундаменту, закладають фундамент (при високому рівні підземних вод - з руберoїдною гідроізоляцією), встановлюють кутові стовпи (на розі ділянки) і стовпи воріт. Необхідно, щоб стовпи мали однакову висоту, стояли виключно вертикально, на однаковій відстані один від одного і по одній лінії. Для цього між ними зверху і знизу натягують мотузку і встановлюють на визначеній відстані останні стовпи. Якщо в огорожі закладаються кам'яні цоколі, то цегляні, кам'яні і бетонні стовпи монтують в них, а металеві декоративні деталі (Рис.2.)прикручують (приварюють) до забетонованих металевих смужок.

Сьомка С.В.,
кандидат архітектури

Наш ДІМ

№ 3, 2003

Виробничо-практичний журнал
Виходить 6 разів на рік
Засновник і видавець:
КП "Редакція журналу
"Дім, сад, город"

Додаток до журналу
«Дім, сад, город»

Головний редактор:
Влас П.П.

Літературний редактор:
Кротенко В.І.

Верстка, дизайн, макетування:
Процко Д.О.
Влас І.П.

Журнал "Наш дім" можна передплатити у кожному відділенні зв'язку. Передплатний індекс 74453, вартість передплати на 6 місяців у 2003 році – 7 грн. 08 коп. Передплатний індекс комплектів "Наш дім" + "Дім, сад, город" 21871.

Серія реєстрації журналу КВ, № 812
від 07.07.94

Підписано до друку 12.05.2003 р.
Тираж 14300 прим. Зам.0137303
Ціна договірна

Адреса редакції: 02094, Київ-94,
пр. Гагаріна, 17а
Тел./факс: 477-73-01; 552-95-11; 552-94-60
e-meil saratovski@ukr.net

Видруковано в Державному видавництві
"Преса України",
03047, Київ-47, пр. Перемоги, 50

Оселя для молодої сім'ї

Малий будинок з мінімальною садибною ділянкою, який можна трансформувати без зміни загальної площі на будинок з двох ізольованих квартир.

Запропонований проект будинку є економічно та технологічно обгрунтований. Це одноповерховий, окремо розташований на ділянці будинок без підвального поверху. Він розрахований на одну родину, але особливість планувальної схеми полягає в тому, що у разі необхідності тут може мешкати дві родини, або родина з двох поколінь. Так будинок має три входи. Один з них головний, що веде в хол (1), який поєднує інтимну частину спален і зону денного перебування. Остання має не розділений на окремі приміщення простір. Головний зал загальної кімнати (10) продовжується простором їдальні - зоною прийому їжі. Тут розташовано стіл біля невеличкого еркеру, який не тільки освітлює цю зону, але й прикрашає досить скромну архітектуру будинку. Їдальня безпосередньо перетікає в простір кухні. Кухня і хол мають вбудовані шафи. Такими ж шафами обладнано велику спальню (9) і другу вітальню (6). Інтимна частина складається з трьох спален, невеличкої вітальні і другого санвузла. Додатковий вхід має можливість використовувати цю частину дому для мешкання молодої родини.

Будинок має невибагливе, але досить виразне оздоблення фасадів- білі тиньковані стіни, еркер великої кімнати, ґанки та фронтони горища. Існує можливість внесення змін у плануванні будинку.

Проект будинку вимогає ділянку садиби мінімальною площею 490 м^2..

ЕКСПЛІКАЦІЯ БУДИНКУ:

1. Передпокій-хол	- 6,9 м²
2. Гардероб	- 1,3 м²
3. Санвузел	- 3,0 м²
4. Хол	- 6,9 м²
5. Ванна	- 5,7 м²
6. Мала вітальння	- 12,4 м²
7. Спальня	- 9,0 м²
8. Спальня	- 9,0 м²
9. Спальня	- 12,6 м²
10. Вітальння - їдальння	- 32,6 м²
11. Кухня з коморою	- 11,1 м²
Площа забудови	-145,8 м²
Загальна площа	- 110,5 м²
Житлова площа	- 82,5 м²

Проект потребує мінімальної площі забудови 520 м².

Загальна площа – 229,0 м²

Корисна площа – 150,7 м²

Площа забудови – 165,5 м²

Зовнішні стіни: панелі 44 см – газобетон; силікатні блоки 24 см; газобетон – 10 см; шар – 12 см (U = 0,30 Вт/(м²К)

Внутрішні стіни: цегла 25 см; цегла пориста 12 см

Сходи: залізобетонні

Конструкція даху: дерев'яна

Дах: покриття бетонне; кут 45°

Індекс – 74 453

"Наш дім" + "Дім, сад, город" – 21871

У НАСТУПНОМУ НОМЕРІ – РУБРИКИ "ПОРАДИ ГОСПОДИНІ", "ПОРАДИ ГОСПОДАРЮ" ТОЩО